

**Ο Άνθρωπος μ' ενάρτητη ψυχή,
ούτε διατάζει, ούτε υπακούει...**

№ 003 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2013
Περιοδική έκδοση της Συνέλευσης Αμαρουσίου
blogspot: <http://ansinamar.blogspot.gr/>
e-mail: azimouthio@espiv.net e-mail: ansinamar@gmail.com
Άνευ Αντιτίμου

ΑΣΙΜΟΓΟΪΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ
**Η ΚΟΜΜΟΥΝΑ
ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**
στις σελίδες 8-9

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΕΓΧΕΙΡΗΜΑΤΑ
ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ
στη σελίδα 10

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΡΕΣΕ
Στις κοινωνίες της κανονικότητας
και τις επερχόμενες εορτές της αγάπης
δεν υπάρχει τίποτε το κανονικό!
στη σελίδα 12

24

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΚΡΙΣΗ

ΣΕΛΙΔΕΣ 4-5

Συνδικαλισμός απο "τα κάτω"

Οι αγώνες των εργαζομένων τα τελευταία χρόνια, τα εργασιακά δικαιώματα που συρρικνώνονται, οι αδιέξοδες και αναποτελεσματικές τακτικές της ΓΣΕΕ και του κρατικοδίαιτου συνδικαλισμού, κάνουν επιτακτική την ανάγκη ενός αδέσμευτου συνδικαλισμού «από τα κάτω». Παραθέτουμε τις θέσεις της Αναρχοσυνδικαλιστικής Πρωτοβουλίας Ροσινάντε - μέσα από μια συζήτηση που είχαμε με μέλη της, που φωτίζουν μια τέτοια απόπειρα.

ΣΕΛΙΔΑ 7

Από την Συρία... στην Αμυγδαλέζα

Ένα ταξίδι ανθρώπινων ψυχών κόντρα στον φασισμό και την καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Γράφουν οι Ναζί στο site τους: «Πλήθος ασιατών εισβάλλουν, απειλώντας να αλλοιώσουν τον πληθυσμό της Ευρώπης άμεσα.» (<http://www.xryshaygh.com/>).

Στις 17/09/2013 οι ίδιοι δολοφονούν τον αντιφασίστα Παύλο Φύσσα, γιατί στάθηκε εμπόδιο στην εξάπλωση του δόγματος μίσους που κήρυτταν. Τα προηγούμενα βράδια, καλυμμένοι πίσω από τους ίδιους προστάτες, τα ίδια τάγματα εφόδου, κυνηγούσαν, χτυπούσαν, μαχαιρώναν, έκλεβαν και σκότωναν μετανάστες. Πιστοί στα κηρύγματα των αρχηγών τους για την "καθαρότητα και ανωτερότητα της φυλής".

ΣΕΛΙΔΑ 6

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΑΣΗΜΑΝΤΑ

Που πάει ο χρόνος;

Λίγες μέρες μείνανε για να ανοίξει το χρονοντούλαπο και να κλείσει μέσα στη λήθη, έναν ακόμα χρόνο που βαράει τις πλάτες μας. Η γιορτινή ατμόσφαιρα θα ελαφρύνει για λίγο τη διάθεσή και ίσως κάποιοι βρούνε ξεκασμένη, λίγη ελπίδα για να βάλουν στα γιορτινά τους ποτήρια, να τα τσουγκρίσουν και να ξαναβουτήξουν στα ίδια και τα ίδια. Κάθε χρόνος που περνά, κάνει πιο ξεκάθαρο το τι επιφυλάσσει για τον καθένα η καπιταλιστική βαρβαρότητα. Οι χιλιάδες αυτοκτονίες απελπισμένων, οι τραγικοί θάνατοι ανθρώπων που προσπαθούν με κάθε μέσο να ζεσταθούν και πνίγονται δίπλα στα μαγκάλια, οι δολοφονημένοι ανήμποροι ηλικιωμένοι για μια κούφια χρυσαφικά, γίνονται εικόνες καθημερινές που περνάνε στα ψιλά γράμματα των εντεταλμένων μέσων μαζικής αποβλάκωσης. Για εμάς η θολούρα της μέθης και η βουτιά στη λήθη, έχει προ πολλού εγκαταλειφθεί, ως μέσο κατασπατάλησης της ίδιας μας της ζωής. Η απόφασή μας είναι να αγωνιστούμε για την Ισότητα και την Ελευθερία, έτσι ώστε οι πολιτικές αποφάσεις που καθορίζουν τις ζωές μας να λαμβάνονται από τη κοινωνία και μόνο, μέσα από συνθήκες γενικευμένης κοινωνικής αυτοδι-

EDITORIAL

εύθυνσης. Είναι πολλά αυτά που δεν μας επιτρέπουν να ξεκάσουμε και για αυτά θέλουμε να μιλήσουμε:

Το κρωστάμε στα παιδιά, στους συντρόφους, στους εαυτούς μας.

Το κρωστάμε στο κράτος που με την χρήση της κρατικής και παρακρατικής βίας και την καταστολή των κοινωνικών κινημάτων, με την αρχή του «διαίρει και βασίλευε», μέσω της επανεμφάνισης της «θεωρίας των δύο άκρων», με την ποινικοποίηση της ελευθερίας του λόγου και έκφρασης, έχει δημιουργήσει ένα ολοκληρωτικό και βίαιο πολιτικό σύστημα.

Το κρωστάμε στους ανθρώπους που φεύγουν από το μέρος όπου γεννήθηκαν, για να αναζητήσουν μια καλύτερη ζωή που κάποιοι τους έταξαν, και καταλήγουν νεκροί, φυλακισμένοι, δαρμένοι και εξευτελισμένοι, ως ανάλωσιμα πόνια στην σκακέρα του αδηφάγου καπιταλιστικού κτήνους.

Το κρωστάμε σε όλους αυτούς που ψάχνουν να βρουν απαντήσεις για τα αίτια της κρίσης, που τράβηξε το χαλί κάτω από τα πόδια τους. Και αναζητούν τη λύση, πάλι μέσα στο ίδιο σύστημα που για άλλη μια φορά υπόσχεται να τους βγάλει από την κρίση που το ίδιο δημιούργησε.

Το κρωστάμε στους συνδικαλιστές που ξεπουλάνε και εξαργυρώνουν τα κερδοσιμμένα με αίμα, μέσα από ταξικούς εργατικούς αγώνες, εργασιακά δικαιώματα, για μια θέση βολέματος στο υπάρχον πολιτικό ή επιχειρηματικό κατεστημένο.

Το κρωστάμε σε όλους αυτούς που δείχνουν ότι οι δομές κοινωνικής αυτοοργάνωσης και αυτοδιεύθυνσης, όχι μόνο είναι εφικτές αλλά και υπαρκτές.

Το κρωστάμε στα ΑΜΕΑ που αντιμετωπίζουν το στίγμα, λόγω μόνιμων ή προσωρινών βλαβών, ανικανότητας, αδυναμίας, αναπηρίας ή συνδυασμό των παραπάνω, που προέρχονται από φυσικά, ψυχικά ή νοητικά ανεπάρκεια. Το κρωστάμε σε όλους αυτούς που αγωνίστηκαν από τα βάθη της ιστορίας και αγωνίζονται μέχρι σήμερα, για την κοινωνική απελευθέρωση μέσα από όρους Ισότητας και Ελευθερίας και στον δρόμο τους συνάντησαν και συναντούν τον θάνατο, την βίαιη καταστολή, την διαπύμπευση και την φυλάκιση.

...Τα λέμε στον δρόμο.

>>

ΜΠΑΡ «Η ΕΥΠ»

«Μπαρ στα Εξάρχεια λειτουργούσε από το 2003 ως το 2008 η Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών, με σκοπό να συλλέξει πληροφορίες για τη δράση αντιεξουσιαστών», σύμφωνα με δημοσιεύματα εφημερίδων.

Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα, το εν λόγω κατάστημα βρισκόταν κοντά στην πλατεία Εξαρχείων, ήταν γεμάτο με «κοριούς», συστήματα ακρόασης χώρων και ειδικό λογισμικό ανάλυσης οπτικού υλικού για την ταυτοποίηση δραστήων σε παράνομες ενέργειες και ήταν κυρίως έργο της Ειδικής Επιχειρησιακής Ομάδας της Γ' Διεύθυνσης Αντικατασκοπίας της ΕΥΠ, που ιδρύθηκε το 1999 και χρηματοδοτείται από κοινοτικά κονδύλια που προορίζονταν για την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Αντιμετώπισης της Απάτης της Ευρωπαϊκής Ένωσης!!! Το μπαρ όμως έκλεισε στα τέλη του 2008, λίγο πριν ξεσπάσει η εξέγερση του Δεκέμβρη, με αφορμή τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου, μιας και οι ελληνικές μυστικές υπηρεσίες είχαν κρίνει ότι «ο κώρος των αντιεξουσιαστών είχε πρημίσει». Αν μη τι άλλο δε μπορούμε να μη σημειώσουμε τη διορατικότητα και τη φαντασία των κρατικών λειτουργών...

>>

Ο «ΛΗΣΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥ» ΗΤΑΝ (ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ) ΜΟΥΦΑ...

Ποιός δεν έχει διαβάσει για το «λσστή της Πάρου», αυτό το αμμοδιψές αναρχικό τέρας, που εκτέλεσε εν ψυχρώ έναν ταξιτζή σε ληστεία τράπεζας στην Πάρο το 2011 και που ακόμα παραμένει ανεξιχνίαστη; Αυτές τις ημέρες γίνεται η δίκη του και τα τοσακάκια της Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας που τον τύλιξαν σε μια κόλλα καρτί, γελοιοποιήθηκαν για μια ακόμα φορά.

Σύμφωνα με το σενάριο της σκευωρίας, κάποιος άγνωστος, του οποίου δεν κατέγραψαν το τηλέφωνο (!), τηλεφώνησε στις 14 Αυγούστου του 2012 στην Αντιτρομοκρατική και ανέφερε ότι κάποιος Τάσος πήρε μέρος στη ληστεία και στην ανθρωποκτονία του ταξιτζή στην Πάρο, δίνοντας και τη διεύθυνση του σπιτιού του στη Θεσσαλονίκη! Και οι... άφθαστοι ασφαλίτες της Αντιτρομοκρατικής, πήγαν αυθημερόν στη Θεσσαλονίκη, βρήκαν το σπίτι, βρήκαν ότι ο «Τάσος» λέγεται Θεοφίλου και σε τέσσερις μέρες, στις 18 Αυγούστου, τον βρήκαν να κάθεται στα σκαλάκια του Μετρό στον Κεραμεικό, με μια τσάντα που έγραφε «ΠΑΡΟΣ» στην πλάτη, και τον συνέλαβαν.

Όταν ο τριματάρχης της αντιτρομοκρατικής Ε. Χαρδαλιάς ρωτήθηκε από συνήγορο υπεράσπισης αν το τηλέφωνο είναι σίγουρος ότι είναι αληθινό, ακολουθήθηκε ο εξής διάλογος:

Συνήγορος: Μπορεί να περιλαμβάνει σφάλμα αυτό το τηλέφωνο;

Χαρδαλιάς: Τι σφάλμα δηλαδή περιλαμβάνει;

Συνήγορος: Οτι μπορεί να είναι ψεύτικο.

Χαρδαλιάς: Μπορεί να μην είναι, ως ένα μέρος δεν γνωρίζω εάν είναι αλήθεια. Μπορεί να μην ήταν ο άνθρωπος στην ληστεία.

Συνήγορος: (σύντομη φράση που δεν ακούγεται)

Χαρδαλιάς: Μπορεί να μην ήταν στην ληστεία. Από εκεί και πέρα, οι επιμέρους πληροφορίες που δίνον-

ται, κατά την εξέτασή τους φαίνεται ότι επβεβαιώνονται.

Άλλοι δυο της αντιτρομοκρατικής που κατέθεσαν, ο μεν ένας σε ερώτηση τι γνωρίζει για τη ληστεία απάντησε «τίποτα», ο δε άλλος, όταν του επεδείχθηκαν φωτογραφίες από τη ληστεία απάντησε ότι δεν αναγνωρίζει σε αυτές τον Θεοφίλου...!!!

Η δίκη ακόμα συνεχίζεται, αλλά τι άλλο να περιμένει κανείς;

>>

ΠΟΙΝΙΚΟ ΑΔΙΚΗΜΑ Η ΦΤΩΧΕΙΑ ΣΤΗΝ Ε.Ε.

Με πρόστιμο που θα αγγίξει τα 750 ευρώ θα τιμωρείται η αστεγία στην Μαδρίτη. Στην Ισπανία, οι περιφέρειες είναι ελεύθερες να νομοθετούν κατά το δοκούν, για την επαιτεία.

Η Ana Botella, δήμαρχος της Μαδρίτης, αποφάσισε να ποινικοποιήσει την φτώχεια και να επιβάλλει «συνταγματικό σαδισμό» σε χιλιάδες ανθρώπους που δεν έχουν τίποτα. Ετοιμάζει ένα σχέδιο νόμου που θα επιφέρει κυρώσεις στους ανθρώπους που είναι αναγκασμένοι να ζουν στον δρόμο, να ζητιανεύουν ή να πλένουν παρμπρίζ αυτοκινήτων για να επιβιώσουν.

Πρόστιμα, σκηνές αντί για σπίτια και σκαλοπάτια με καρφιά.

Έτσι, προβλέπεται η επιβολή κυρώσεων και πρόστιμο 750 ευρώ για όσους ζητιανεύουν στις εισόδους εμπορικών κέντρων, γραφείων, σχολείων και νοσοκομείων, κοιμούνται σε παγκάκια ή πωλούν καρτομάντιλα στα φανάρια για να εξασφαλίσουν ένα γεύμα. Το πρόστιμο μπορεί να φτάσει και τις 3.000 ευρώ αν πραγματοποιείται επαιτεία συνοδεία παιδιού. Όσο αυξάνονται οι οικογένειες που ζουν στον δρόμο, τόσο πιο συχνό γίνεται το φαινόμενο να μαγειρεύουν σε μικρές σόμπες, πράξη η οποία επίσης θα τιμωρείται με πρόστιμο 750 ευρώ.

Σύμφωνα με την Εθνική Στατιστική Υπηρεσία της Ισπανίας, 1 στους 5 ζει σε συνθήκες φτώχειας, 2,2 εκατομμύρια παιδιά δεν σιτίζονται κανονικά και το 29,9% των νοικοκυριών είναι υποθηκευμένα λόγω απλήρωτων στεγαστικών δανείων που οι ιδιοκτήτες τους απειλούνται με πλειστηριασμό ακινήτων.

Τα ίδια ισχύουν ή ετοιμάζονται να ισχύσουν και στα υπόλοιπα κράτη μέλη της Ε.Ε. δείχνοντας για άλλη μια φορά ότι οι φτωχοί που αυτοί δημιούργησαν, είναι στη καλύτερη περίπτωση ένα φόβητρο γι' αυτούς που ακόμα έχουν (ή νομίζουν ότι έχουν) κάτι και στη χειρότερη ένας εκχθρός που πρέπει να εξοιτωθεί παραδειγματικά.

Στην Ευρώπη του μεσοίωνα η φτώχεια και η επαιτεία θεωρούνταν αρρώστια και μαγεία και οι επαιτές κρεμόντουσαν στις πλατείες για παραδειγματισμό. Τέλος σ' αυτά έβαλε η Γαλική επανάσταση και ο Διαφωτισμός, αλλά ο καπιταλισμός βλάθθηκε να γυρίσει το ρολόι της ιστορίας προς τα πίσω...

Προφανώς απομακρύνθηκε για τους άρχοντες ο φόβος της γκαλιότηας, γιατί ως γνωστόν «ο φόβος φυλάει τα έρπητα...»

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Περιμένουμε και τις δικές σας σκέψεις στο email: ansinamar@gmail.com

Κάτσε και σκέψου αναγνώστη...

Όλες οι εξουσίες επιβάλλονται και κυβερνούν με το φόβο. Δεν εμπνέουν σεβασμό, δεν αποφασίζουν δημοκρατικά, με γνώμονα το κοινό καλό. Τρομοκρατούν τους πολίτες είτε ξεκάθαρα, είτε έμμεσα. Τσακίζουν όσους διεκδικούν. Όσους αντισηκώνονται στα κελύσματα τους. Τους λένε εάν δεν ήμαστε εμείς, θα κυριαρχήσει ασυδοσία και θα χάσετε ότι έχετε: «Ελευθερία», την ασφάλεια σας, την μικροϊδιοκτησία σας. Οι πολίτες υπακούν, για να μην χάσουν το τίποτα που έχουν και τις αλυσίδες τους... Υπακούν γιατί έτσι έχουν μάθει. Από την οικογένεια, από το σχολείο, από φίλους και γνωστούς. Γιατί φοβούνται το άγνωστο:

Την ελευθερία, την αυτοοργάνωση, την αυτονομία. Αξίζει, όμως, να περάσεις όλη την ζωή σου δούλος; Να μην κάνεις ποτέ αυτό που λαχταρά η ψυχή σου; Να αποφασίζεις άλλοι για σένα, να σε κάνουν παιχνιδάκι στα χέρια σου, να σου λένε από την τηλεόραση και στην εκκλησία τι πρέπει να πιστεύεις, τι πρέπει να ψηφίζεις, πως πρέπει να ντύνομαι, να συμπεριφερ-σαι, να ζεις;

Κάτσε και σκέψου αναγνώστη... Γιατί όλες οι εξουσίες σπέρνουν τον φόβο; Μήπως γιατί εκείνες φοβούνται περισσότερο; Γιατί αυτό που σου λένε να κάνεις, είναι οι πρώτες που δεν το ακολουθούν; Γιατί τα απαγορευμένα είναι και τα πιο ωραία; Γιατί κάθε μέρα που περνάει φοβάσαι όλο και περισσότερο για αυτά τα

>>

ΚΡΑΤΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΟΣ...

Οι αναθυμιάσεις από το μαγκάλι είχαν σαν αποτέλεσμα να λιποθυμίσουν η μητέρα όσο και η 13χρονη κορίτσι. Όταν η μητέρα συνήλθε, προσπάθησε να συνφέρει το παιδί της αλλά στάθηκε αδύνατο και κάλεσε ασθενοφόρο, το οποίο διαπίστωσε τον θάνατο του. Η μητέρα συνελήφθη και οδηγήθηκε στον εισαγγελέα με την κατηγορία της «Ανθρωποκτονίας από αμέλεια» μόνο που εκεί οι «αρμόδιες αρχές» ανακάλυψαν ότι η γυναίκα, που κατάγεται από τη Σερβία και διαμένει στη Θεσσαλονίκη, δεν είχε καρτιά παραμονής. Ο εισαγγελέας την άφησε προσωρινά ελεύθερη μέχρι να ετοιμαστεί η δικογραφία και κατόπιν οδηγήθηκε στο αλλοδαπών, όπου πήρε διορία ενός μήνα για να εγκαταλείψει τη χώρα!!!

Να πεθάνει το παιδί σου από την φτώχεια και ταυτόχρονα να σε συλλαμβάνουν για να καλύψουν τις ευθύνες τους. Το μέγεθος της κρατικής αναληψίας δε μας κάνει εντύπωση, το ως πότε θα την ανεχόμαστε είναι το θέμα.

>>

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕ ΞΕΧΝΑ

Κρατούμενη στο αστυνομικό μέγαρο Χανίων, βρέθηκε μια άνεργη γυναίκα 43 χρονών, μητέρα δυο παιδιών, το ένα εκ των οποίων με ειδικές ανάγκες (βαριά εγκεφαλικά παράλυση και επιληψία), εξαιτίας ενός απλήρωτου προστίμου για παράβαση του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας! Μάλιστα υπάρχει απόφαση της εισαγγελίας για μεταγωγή της, στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού!!!

Η περιπέτεια της 43χρονης ξεκίνησε, όταν αστυνομικοί σταμάτησαν το όχημα της για τυπικό έλεγχο. Τότε διαπιστώθηκε ότι εκκρεμούσε σε βάρος της καταδίκη από το παρελθόν, όταν οδηγούσε ανασφάλιστο αυτοκίνητο. Η παράβαση είχε γίνει στην Αθήνα, όπου εργαζόταν παλιότερα πριν μετακομίσει μόνιμα στα Χανιά. Εξαιτίας της αλλαγής κατοικίας η 43χρονη δεν έλαβε ποτέ κλήση για να παραιτηθεί στη δίκη και καταδικάστηκε ερήμην με ποινή φυλάκισης τριών μηνών και πρόστιμο 300 ευρώ. Η ποινή

μάλιστα ήταν χωρίς αναστολή και για την εξαγορά της θα έπρεπε να καταβάλει 20 ευρώ την ημέρα. Σήμερα το συνολικό ποσό που κλείεται να καταβάλει στην εφορία με πρόστιμα και προσαυξήσεις είναι 6.000!!! Η άνεργη γυναίκα αδυνατεί να τα πληρώσει και παρότι η συνήγορος της ζήτησε την αναστολή εκτέλεσης της ποινής, αρχικά η εισαγγελία Χανίων δίλωσε «αναρμόδια» και παρέπεμψε το θέμα στην εισαγγελία Αθηνών, η οποία με τη σειρά της απέρριψε το αίτημα!

Η 43χρονη μητέρα περιμένει πλέον τη μεταφορά της στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού! Το κράτος και οι δικαστικές του αρχές βλέπετε είναι «αμείλικτες» απέναντι στην επιβολή του νόμου όταν πρόκειται για το παράπτωμα μιας άνεργης μάνας δυο παιδιών, αλλά και του καθ' ενός από εμάς που μπορεί να έχει μια απλή ληξιαρχική οφειλή στην εφορία και αδυνατεί να την αποπληρώσει.

Βέβαια την ίδια ώρα χιλιάδες μεγαλοφειλέτες του δημοσίου με τεράστια ακίνητη περιουσία και καταθέσεις ανά την Ευρώπη, συνεχίζουν να μην πληρώνουν, χωρίς να διατρέχουν κανένα κίνδυνο τις κρατικές αρχές.

οποία θέλεις. Γιατί όταν κατακάτι αυτά που οι άλλοι σου προβάλλουν ως σημαντικά νιώθεις «άδειος»; Σκέψου αναγνώστη. Αυτό είναι το πρώτο βήμα αντίστασης. Αμφισβήτησε. Τα πάντα. «Αντιστάσου ακόμη και σε μένα που σου ιστορώ», όπως λέει ο ποιητής. Και σε καλώ να αναρωτηθείς: Μήπως δεν μας τα είπαν καλά; Μήπως υπάρχουν και άλλοι δρόμοι και μπορούμε να ζήσουμε καλύτερα; Μήπως σε κάθε ερώτημα η απάντηση είναι ο άνθρωπος και όχι η εξουσία, δόξα, το χρήμα, η επιβολή;

Κλείσε την τηλεόραση και σκέψου φίλε αναγνώστη. Για την ζωή σου όπως θέλεις να είναι. Είναι μια καλή αρχή.

ΑΝΑΛΥΣΗ

Δε πέρασαν παρά μόλις δυο - τρία χρόνια από τις μεγάλες γενικές απεργίες του 2010, τις μαζικές συγκεντρώσεις στο Σύνταγμα, τα καλέσματα «Άμεσης Δημοκρατίας» των πλατειών, τις μαχητικές πορείες των φοιτητών και των εργαζομένων, που οι περισσότεροι από εμάς πίστευαν ότι η «κυβέρνηση θα πέσει», «τα μέτρα θα ακυρωθούν στη πράξη», «οι υπεύθυνοι θα πλωρώσουν». Και σήμερα, λίγο πριν φύγει το 2013, όλα αυτά φαντάζονται μακρινά και σχεδόν αφελή. Σήμερα, μετά από τόσους αγώνες, η ελληνική κοινωνία είναι σε χειρότερη θέση. Εκατοντάδες χιλιάδες συνάνθρωποι μας ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας, το σύνολο σχεδόν του πλουτισμού ζει σε μια διαρκή ανασφάλεια, δεκάδες χιλιάδες ζουν σε άθλιες συνθήκες χωρίς θέρμανση, δεκάδες ή μάλλον εκατοντάδες χιλιάδες κανδυεύουν να χάσουν τα σπίτια τους, να κατασχεθούν περιουσιακά τους στοιχεία λόγω χρεών προς τράπεζες και κράτος ή απλά να καταλήξουν στη

Πέρα από τη Δημοκρατία

Κατήφεια, φόβος και ανασφάλεια πλανιούνται πάνω από την ελληνική κοινωνία. Τέσσερα χρόνια μετά το ξεκίνημα αυτού που αποκαλούμε «κρίση» η ελληνική κοινωνία μοιάζει –και εν πολλοίς είναι- μουδιασμένη.

φυλακή. Εκατοντάδες χιλιάδες εξαθλιωμένοι μετανάστες ζουν το δικό τους γολγοθά, ανάμεσα σε μια κοινωνία που ξεσπά επάνω τους και ένα κράτος που τους χρησιμοποιεί σαν αναλώσιμο εργατικό δυναμικό ή σαν πειραματόζωα εφαρμογής της κατασταλτικής του πολιτικής, εργασιακά δικαιώματα κάνονται, η αξιοπρεπώς αμοιβόμενη εργασία γίνεται είδος προς εξαφάνιση.

Η κυρίαρχη ελίτ και τα κυρίαρχα ΜΜΕ, έπεισαν έναν ολόκληρο λαό, ότι λίγο πολύ φταίει και αυτό που ζει είναι μια Νέμεση. Ασφαλώς η ελληνική κοινωνία έπρεπε να πληρώσει. Για τί πράγμα όμως, είναι το κρίσιμο ερώτημα. Για την ανευθυνότητα, την αναξιοπιστία, τον παρασιτισμό της, λένε ορισμένοι, για τα «τριτοκοσμικά» της χαρακτηριστικά – την έλλειψη δηλαδή εκείνης της ορθολογικότητας που θα την έκανε αντίξια του «ανεπτυγμένου κόσμου» στον οποίον φιλοδοξούσε να συμμετάσκει.

Ξεκινούν όμως να μας πουν ποιος εξώθησε και με ποιους εκβιαστικούς τρόπους, μία κοινωνία μέχρι πρότινος στερημένη και τραυματισμένη από τον εμφύλιο δικασμό και την αμερικανοκίνητη δικτατορία στην υποθήπιση των μοντέλων της παγκόσμιας αγοράς και σ' εκείνες τις καταναλωτικές συμπεριφορές που απαιτούσε η αναπαραγωγή του διεθνοποιούμενου κεφαλαίου. Ξεκινούν να μας πούν ποιος κατέστρεψε την παραγωγική της απάρκεια εντάσσοντάς την σ' έναν πανευρωπαϊκό (αναπόσπαστο τμήμα του παγκόσμιου) καταμερισμό εργασίας, εξαρθρώνοντας τις αγροτικές της υποδομές, τη μικρή κατά τόπους παραγωγή και τις άτυπες συναλλακτικές σχέσεις, για να την μεταμορφώσει σε εξάρτημα της παγκόσμιας τουριστικής βιομηχανίας, κέντρο διοίκησης επιχειρήσεων και κόμβο χρηματιστικών και χρηματιστηριακών δραστηριοτήτων για την Ανατολική Μεσόγειο, τα Βαλκάνια ή και την υπόλοιπη Ανατολική Ευρώπη. Ξεκινούν να μας πούν με ποιά προοπτική και σχεδιασμό χρηματοδοτήθηκαν φαραωνικά προγράμματα όπως τα μεγάλα έργα στην Αττική, η είσοδος στην ΟΝΕ και το όνειδος της Ολυμπιάδας του 2004, ποιος εξώθησε σε εγκληματικά ανεξέλεγκτο δανεισμό την οικιακή οικονομία, όπως τηρουμένων των αναλογιών και τον ίδιο τον κρατικό προϋπολογισμό, που πέραν της ενδημικής διαφθοράς και κακοδιαχείρισης, απλώς επιδείνωσαν την κατάσταση κι επιτάχυναν μια εξέλιξη η οποία ήταν εν πολλοίς δρομολογημένη. Γιατί όσο απελπιστικά κι αν παρουσιάζεται η κατάσταση της ελληνικής οικονομίας σήμερα, η Ελλάδα κάθε άλλο παρά μόνη βρίσκεται κι επιτάχυναν μια εξέλιξη η οποία ήταν εν πολλοίς δρομολογημένη. Γιατί όσο απελπιστικά κι αν παρουσιάζεται η κατάσταση της ελληνικής οικονομίας σήμερα, η Ελλάδα κάθε άλλο παρά μόνη βρίσκεται κι επιτάχυναν μια εξέλιξη η οποία ήταν εν πολλοίς δρομολογημένη. Γιατί όσο απελπιστικά κι αν παρουσιάζεται η κατάσταση της ελληνικής οικονομίας σήμερα, η Ελλάδα κάθε άλλο παρά μόνη βρίσκεται κι επιτάχυναν μια εξέλιξη η οποία ήταν εν πολλοίς δρομολογημένη.

Το ασυγκρότητο έγκλημα της ελληνικής κοινωνίας είναι μάλλον ο αυτισμός της. Το ότι καθ' εξίν αντιλαμβάνεται τον εαυτό της ως μεμονωμένη και λίγο πολύ μοναδικά περίπτωση, ότι αγνοεί συστηματικά τί συμβαίνει έξω από τα σύνορά της, ότι είναι ανίκανη να εντάξει τα όσα διαδραματίζονται στη μικρή και αμελητέα εσωτερική της οκνηή, στο πυκνό πλέγμα της διεθνούς πραγματικότητας. Αν απλώς κάποιοι παρακολουθούσαν προσεκτικά τί συμβαίνει εδώ και τριάντα-σαρά-

ντα χρόνια, ας πούμε, στη Ζιμπάμπουε ή στη Νιγηρία και στο μεγαλύτερο μέρος της Αφρικής, σε μια σειρά από χώρες της Λατινικής Αμερικής με κορυφαίο παράδειγμα την Αργεντινή, κι εσοχάτως σε περιπτώσεις χωρών όπως η Λεττονία, η Ουγγαρία, η Ρουμανία, η Μολδαβία, θα έβλεπαν καθαρά ποια είναι τα βήματα που έφεραν εδώ την Ελλάδα – με την την Ιρλανδία, την Ισπανία, την Πορτογαλία ν' ακολουθούν. Θα καταλάβαιναν γιατί από τη δεκαετία του 1960, το κατά κεφαλήν εισόδημα στις περισσότερες χώρες του «αναπτυσσόμενου» κόσμου έχει πέσει περίπου στο μισό, ενώ το δημόσιο χρέος έχει εκτοξευθεί σε αστρονομικούς αριθμούς, και συνεχίζει ν' αυξάνεται.

Είναι το τμήμα της ένταξης στο παγκόσμιο διακρατικό σύστημα με όρους οικονομίας της αγοράς, επιλογή εξαναγκασμένη από τους κυρίαρχους. Αφού κατέστρεψαν με τις μονοκαλλιέργειες και με τον βιομηχανικό καταμερισμό της εργασίας την τροφική τους απάρκεια, αφού εξάρθρωσαν τις παραδοσιακές κοινωνικές δομές κι επέβαλαν τη κρηματική οικονομία, τις εξαναγκάσαν στη συνέχεια ν' αγοράζουν εκείνο που τους έκλεψαν με όρους οι οποίοι τις τοποθετούν αυτομάτως στο κατώτατο όριο της παγκόσμιας πυραμίδας του πλούτου: το μεροκάματο ενός ινδονήσιου εργάτη στις κακαοφυτείες της Ιάβας δεν αρκεί για ν' αγοράσει μια σοκαλάτα συσκευασμένη στο Βέλγιο ή στην Ολλανδία, όπως και το μεροκάματο ενός εργαζόμενου σήμερα στη τουριστική βιομηχανία της Ελλάδας, δεν αρκεί για να περάσει μια μέρα «διακοπών» σε κάποιο από τα μεγάλα ξενοδοχεία της ελληνικής τουριστικής βιομηχανίας.

Όλα αυτά βέβαια είναι διαπιστώσεις, που ίσως πολλοί πλέον της έχουν κάνει, αλλά το θέμα είναι μετά τη διαπίστωση του προβλήματος να έρκεται και η λύση του. Και είναι απορίας άξιο που μετά από τόσα χρόνια λύση δε φαίνεται ή μάλλον κανείς δε πιστεύει στις λύσεις που προσφέρονται. Και ποιές είναι αυτές οι λύσεις; Η ανάπτυξη που προπαγανδίζουν οι κυρίαρχες ελίτ, η επιστροφή σε μια κλειστή οικονομία με «ελληνικά ιδεώδη» κάτω από τη σιδερένια πυγμή ενός αυταρχικού κράτους που προβάλλουν οι φασίστες και η επαναφορά του «κράτους πρόνοιας» που υποστηρίζει ο ΣΥΡΙΖΑ και διάφοροι «ροζ» δημοκράτες. Στο επίπεδο της κρατικής πολιτικής, αν ακόμα υπάρχει τέτοιο πράγμα, υποστηρίζεται από ένα μεγάλο μέρος της ακροαριστερής διανοόσης η μονομερής έξοδος από την Ευρωπαϊκή Ένωση και η κίρυξη στάσης πληρωμών για την Ελλάδα. Αναρωτιέται βέβαια κανείς πώς, υπό τον παρόντα συσχετισμό δυνάμεων, θα ήταν δυνατή μια επιστροφή στο εθνικό νόμιμο χωρίς αυτό να σημάνει αυτομάτως πολλαπλασιασμό των οικονομικών αποκλεισμών της χώρας και τελεσιδικία

στραγγαλισμό της. Η χάρση μιας αυτόνομης οικονομικής/νομοματικής πολιτικής σε εθνικό επίπεδο υπό τις υπάρχουσες συνθήκες και με την παρούσα κατάσταση της παραγωγικής υποδομής, παρουσιάζεται τόσο εφικτή όσο και η υπόθεση του σοσιαλισμού «σε μία μόνη χώρα» και μάλιστα όταν οι όροι του κοινοβουλευτικού παιχνιδιού διασφαλίζουν τη μονοπόληση της πολιτικής εξουσίας από μέλη μιας ορισμένης ελίτ, τις οποίες τα συμφέροντα είναι ουσιαστικά διαπλεγμένα με την διεθνή κεφαλαιοκρατική ολιγαρχία. Και ποια συντεταγμένη πολιτική δύναμη στην Ελλάδα θα είχε το σθένος ή και τη βούληση για μια τέτοια λιγγιώδη αλλαγή πλεύσης; Κανένα απολύτως σημάδι μιας τέτοιας δύναμης δεν υπάρχει στον ορίζοντα μέσα στα πλαίσια του πολιτικού συστήματος. Ούτε βεβαίως υπάρχει ένδειξη μιας καλύβδινης συλλογικής βούλησης η οποία θα πίεζε ασφυκτικά, από τα κάτω, τις πολιτικές ηγεσίες οδηγώντας σε ρήξη το υφιστάμενο πολιτικό σύστημα. Διότι οι αποφασιστικές αλλαγές κρίνονται όχι στο επίπεδο των ηγεσιών και της κρατικής πολιτικής αλλά στο επίπεδο της κοινωνικής βάσης, στο επίπεδο της ανθρώπινης συλλογικότητας που είναι σε θέση, όταν πράγματι θέλει, να μεταβάλει το πολιτισμικό παράδειγμα και να πυροδοτήσει κοσμοϊστορικές αλλαγές περιεχομένων.

Είναι κάτι παραπάνω από σαφές όμως, ότι καμμία από τις παραπάνω λύσεις δεν είναι πειστική, καμμία δεν αποκτά κοινωνική δυναμική, αφού ακόμα και οι υποστηρικτές τους δεν έχουν πειστεί γι' αυτές. Δεν είναι τυχαίο ότι ο ΣΥΡΙΖΑ που πιθανόν να αποσπάσει εκλογική πλειοψηφία στις επόμενες εκλογές με δυσκολία μαζεύει πάνω 4000-5000 άτομα στις συγκεντρώσεις που καλεί, ενώ οι φασίστες της Χρυσής Αυγής έπρεπε να μεταφερθούν από όλη την Ελλάδα για να συγκεντρωθούν 1500-2000 άτομα –κυρίως μεγάλης ηλικίας- στη πρόσφατη συγκέντρωσή τους στο Σύνταγμα.

Οπότε τι πρέπει να κάνουμε; Ποιά είναι η λύση του προβλήματος; Το δυσκολότερο ίσως δεν είναι να πει κανείς τί πρέπει να γίνει, αλλά το πώς μπορεί να γίνει αυτό που θα έπρεπε. Πώς δηλαδή μπορούμε να κινητοποιηθούμε ώστε να δράσουμε με τον τρόπο που μια στοιχειωδώς ορθολογική ανάλυση της κατάστασης υποδεικνύει. Πως μπορούμε να γίνουμε αληθινό ρυθμιστές της ζωής μας;

Το επακτικότερο είναι ο αναπροσδιορισμός των ίδιων μας των αναγκών. Όσο οξύνωρο κι αν κρεί, είμαστε οι τελευταίοι που γνωρίζουν το τί οι ίδιοι χρειαζόμαστε, όταν η συστηματική κάλυψη των αναγκών μας και των καταναλωτικών μας προτύπων από και για λογαριασμό της «αγοράς» έχει γίνει από καιρό για πολλούς από εμάς δεύτερη φύση. Θα πρέπει να στραφούμε σε μη οικονο-

μικός ανταλλάξιμα αγαθά, σε ποιοτικές μορφές πδονής και εκπλήρωσης, δημιουργώντας ζώνες συναλλαγής εκτός της εμπορευματικής αγοράς, αδιαμεσολάβητες από το κράτος. Αντιλαμβάνεται κανείς ότι υπο τις παρούσες συνθήκες στις περισσότερες χώρες του κόσμου αυτό είναι κατ' ουσίαν παράνομο, αν σκεφτούμε τον καταναγκασμό που ασκεί στις κοινωνικές ανταλλαγές το ασφυκτικό σύστημα φορολόγησης-ασφάλισης, κάτι που σημαίνει ότι, σε κάποιον βαθμό, θα πρέπει να μάθουμε να αφήνουμε τους νόμους του ολιγαρχικού κράτους ν' απονομιμοποιθούν απλώς εκλαμβάνοντάς τους ως μη ισχύοντες, ως μη δεσμευτικούς για τη δράση μας, στον βαθμό που δεν έχουν προκύψει από πραγματικά διαβούλευση στην οποία έχουμε συμμετάσκει. Οπωσδήποτε όμως υπάρχουν αρκετά περιθώρια ενδιάμεσων τακτικών: παραδείγματος χάριν, η σύσταση τοπικών αγορών με κρίση εκτός από το εθνικό νόμιμο μη μετατρέψιμων τοπικών νομοματών, όπως έχουν κάποιοι προτείνει... Τέτοια τοπικά συστήματα ανταλλαγής υπηρεσιών και αγαθών μπορούν να συμπληρώνονται με τη δωρεάν παροχή ενός όλο και μεγαλύτερου μέρους αγαθών και με την αυτοπαραγωγή, ώστε ο μισθός να μην χρειάζεται να καλύπτει παρά ένα όλο και μικρότερο μέρος των πραγματικών μας αναγκών. Προπαντός, χρειάζεται να αναπροσανατολιστούμε σε μια λογική των ανταλλαγών υπό την αρχαϊκή –δηλαδή, εξαιρετικά μοντέρνα- λογική του δώρου, τη μόνη που μπορεί να πλήξει στην καρδιά του το πλέγμα της «οικονομίας της αγοράς» και να εγγυηθεί μια σταδιακή μετατόπιση του κέντρου βάρους από την εμπορευματική αξία προς την αξία χρήσης.

Εν ολίγοις θα πρέπει να οργανώσουμε τη ζωή που θέλουμε να ζήσουμε, όχι απλά στο μυαλό μας, τοποθετώντας την σε κάποιο απροσδιόριστο μέλλον, αλλά εδώ και τώρα. Στα συνδικαλιστικά σωματεία βάσης μακριά από τον κρατικοποιημένο – κομματικοποιημένο συνδικαλισμό, σε ελεύθερους από το εμπόριο κοινωνικούς χώρους και καταλήψεις, σε συνελεύσεις γειτονιάς και κοινοτήτων, σε παραγωγικούς και καταναλωτικούς συνεταιρισμούς, σε κοινωνικά εγχειρήματα που προπερνώντας τη λογική της αγοράς «αγοράς» και της εταιρικής – εκκλησιαστικής φιλανθρωπίας, θα ικανοποιούν σε όλο και μεγαλύτερο βαθμό τις ανάγκες μας για στέγη, τροφή, υγεία, μόρφωση και ψυχαγωγία και όλα αυτά συνδεδεμένα μεταξύ τους, δημιουργώντας ένα ανταγωνιστικό προς το κράτος και την αγορά σύστημα που θα προετοιμάζει αυτό που θέλουμε πραγματικά να ζήσουμε: μια ελεύθερη και δημιουργική ζωή. Γιατί πέρα από τον καπιταλισμό και τη «Δημοκρατία» του, υπάρχει η Αναρχία.

ΘΕΜΑ

Έχουμε τελικά κρίση ή ύφεση;

Η διαφορά των εννοιών, έχει να κάνει με το χρόνο και την οξυψτητα ενός φαινομένου. Η αλήθεια είναι ότι η ευρωπαϊκή –ίσως και η παγκόσμια οικονομία περνούν ύφεση. Στην Ελλάδα διανύουμε μία παρατεταμένη οικονομική ύφεση. Όμως το φαινόμενο έχει γίνει οξύ, και θα μπορούσαμε να το ονομάσουμε κρίση, στο βαθμό που η ύφεση, η ανεργία, η ανέχεια επηρεάζουν όλο και πιο πολλά νοικοκυριά και μάλιστα σε κρίσιμο βαθμό. Έτσι, αν και ο όρος δεν είναι σωστός, μπορούμε να πούμε ότι διανύουμε περίοδο κρίσης.

Κρίση είναι μόνο στη χώρα μας, ή είναι κι αλλού;

Μέχρι στιγμής ομολογείται από τους ειδικούς ότι η κρίση έχει «χτυπήσει» και άλλες χώρες της ευρώπης όπως Ιταλία, Ισπανία, Πορτογαλία, Ιρλανδία, Ισλανδία. Επίσης, έχει επηρεάσει τη Γαλλία, αλλά και το Βέλγιο, την Ουγγαρία, τη Σλοβενία, και μάλλον θα επηρεάσει την Γερμανία, τη Αυστρία, τη Φινλανδία, κ.ά.

Που οφείλεται η κρίση γενικά;

Στην ιστορία του χρήματος, η κρίση είχε να κάνει είτε με την έλλειψη χρήματος, είτε ενέργειας. Συνήθως η κρίση δημιουργείται όταν υπάρχει συσσώρευση του πλούτου, κι αποστέρψη του από τους πολλούς. Κάποιοι μάλιστα θεωρούν ότι το καπιταλιστικό σύστημα συστημικά και κατά καιρούς παρουσιάζει αυτό το φαινόμενο κ>επιτονείται» με τη μορφή οικονομικών κραχ και πολέμων. Και είναι λογικό αφού η τάση της υπερσυσσώρευσης πλούτου ρέπει προς όφελος των ισχυρών που με τη βοήθεια των εξουσιών, καταφέρνουν να τον συσσωρεύουν στα χρηματοκιβώτια, στερώντας τον από τους πολλούς. Η αποστέρψη αυτή, γεννά φτώχεια, δυστυχία, πολέμους. Έτσι επανεκκινεί η διαδικασία, με τίμημα ανθρώπινες ζωές και γενικότερα την ευμηνία. Πρόκειται λοιπόν για δομική κρίση, δηλαδή κρίση που γεννά το ίδιο το οικονομικό σύστημα, που τα μέσα κοι οι εξουσίες υπερασπίζονται.

Που οφείλεται η σύγχρονη κρίση;

Έλκει τη γέννησή της στη παγκοσμιοποίηση και στη άρση όλων των προστατευτικών κανόνων. Το 1971 ο Νίξον κηρύσσει την άρση της από το 1944 συμφωνίας του Bretton-Woods, και καταργεί το “κανόνα του χρυσού”, καθώς και προσωρινούς δασμούς στις εισαγωγές των ΗΠΑ. Στη δεκαετία του 1980, με τη νεοφιλελεύθερη διακυβέρνηση των Ρ. Ρήγκαν στις ΗΠΑ, και Μ. Θάτσερ στη Μ. Βρετανία, ξεκίνησαν οι πρώτες πράξεις απορρύθμισης του τραπεζικού – χρηματοπιστωτικού συστήματος. Ολοκληρώθηκαν το 1999 από τον Κλίντον, με τη κατάργηση του νόμου Glass-Steagall του 1933, (που ουσιαστικά είχε θεσπιστεί για να επιβάλλει περιορισμούς στο χρηματοπιστωτικό σύστημα, μετά την οδυνηρή εμπειρία του κραχ του 1929). Με τη συμφωνία της απελευθέρωσης του παγκόσμιου εμπορίου στο Seattle (το 1999 αν θυμάστε -τότε που οι αναρχικοί τα κάνανε λαμπόγυαλο...), όλα επικυρώθηκαν σε παγκόσμιο επίπεδο. Αν μας ρωτάτε γιατί έγιναν όλα αυτά, η απάντηση είναι απλή: τα lobbies (ομάδες συμφερόντων), ήθελαν να αυξήσουν τα κέρδη τους. Κίνητρο λοιπόν η απληστία –πεμπουσία του συστήματος.

Τι έγινε μετά;

Η παγκοσμιοποίηση άρχισε. Οι εταιρείες εγκαταλείπουν τις ανεπτυγμένες χώρες της δύσης, και πηγαίνουν σε χώρες με εξευτελιστικά μεροκάματα και συνθήκες εργασίας, προκει-

μένου να αποκομίζουν μεγαλύτερα κέρδη. Εγκαταλείποντας τις χώρες που αναπτύχθηκαν, άφησαν εκατομμύρια άνεργους δείκνοντας το μέγεθος του «πατριωτισμού» τους.

Τα εμπορεύματα διακινούνται ελεύθερα και αδασιολόγητα, προς τις χώρες με καταναλωτική δυνατότητα, μετατρέποντάς τις κυρίως σε καταναλωτικές από παραγωγικές. Οι τράπεζες βρίσκουν την ευκαιρία ν’ αυξήσουν τους τζίρους τους, πουλώντας δάνεια στα νοικοκυριά, ενώ μοχλεύουν τα κεφάλαια τους δέκα φορές του πραγματικού χρήματος που βρίσκεται στα χρηματοκιβώτια τους.

Επεκτείνονται σε προϊόντα κι εργασίες που δεν υπόκεινται πλέον στους παλιούς ελέγχους και κανονιστικούς περιορισμούς, όπως αμοιβαία, παράγωγα, ασφάλιστρα κινδύνου, εμπορεύματα και στοιχήματα, σε ομόλογα δομημένα ή τοξικά. Δημιουργούνται έτσι χρηματοπιστωτικά κεφάλαια που σήμερα είναι σχεδόν 10πλάσια του πραγματικά παραγόμενου πλούτου. Οίκοι αξιολόγησης, αξιολογούν κράτη αντί για ασφαλιστικές εταιρείες κι επιχειρήσεις όπως μέχρι τώρα έκαναν. Δημιουργήθηκε ένα διεθνές πλέγμα ισχύος, που περιλαμβάνει, πολυεθνικές εταιρείες – κολοσσούς, χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς, επενδυτικούς οίκους και ιδρύματα διαχείρισης κεφαλαίων (funds), οίκους αξιολόγησης.

Έτσι η απληστία της κερδοσκοπίας δεν άργησε να φέρει συνέπειες. Η κρίση ξεκίνησε το 2008, όταν και κατέρρευσαν η Lehman Brothers, η Citibank, η AIG, και άλλες μικρότερες, τράπεζες, επενδυτικοί οίκοι, και ασφαλιστικές εταιρείες, λόγω της έκθεσής τους σε τοξικά ομόλογα. Σε τεχνικά χρηματοπιστωτικά προϊόντα δηλαδή, που δεν είχαν κανένα υλικό-παραγωγικό αντίκρισμα. Κάποιες από αυτές (Citibank, AIG) στηρίχθηκαν από τα χρήματα των φορολογουμένων προκειμένου να μη καταρρεύσει ολοκληρωτικά το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα. Κρατικοποιήθηκαν κι επαναπωλήθηκαν. Κάτι ανάλογο συνέβη και στην Ελλάδα. Οι ελληνικές τράπεζες, όντας κώλος και βρακί με το κράτος, βάζαν πλάτη στο κράτος και το δάνειζαν, αγοράζοντας ομόλογα (χωρίς κόστος, ούτε καν δέσμευση των κεφαλαίων, και με κέρδος ικανό τόκο), ενώ το δημόσιο τις τροφοδοτούσε με τη ρευστότητα των λογαριασμών του. Τάτσι μίτσι κότσι. Όταν το δημόσιο κατέρρευσε, αντί να καταρρεύσουν και να πτωχεύσουν οι τράπεζες, τις διέσωσαν με χρήματα των φορολογουμένων. Όταν ακούτε bad bank, σημαίνει πληρωμή από τις τσέπες του κοσμάκι. Το σύστημα να ναι καλά, κι οι άνθρωποι να μην έχουν να φάνε....

Όταν η κρίση, προκαλεί κέρδη.

Στοιχηματίζοντας σε χρεωκοπίες κρατών και πτωχεύσεις τραπεζών, το χρηματοπιστωτικό πλέγμα ισχύος, φροντίζει να βρίσκει τους αδύναμους κρικούς της καπιταλιστικής αλυσίδας, και να τους χτυπάει με τα τεράστια κεφάλαια που διαθέτει. Ένας από τους κρικούς αυτούς είναι η Ελλάδα, που συγκεντρώνει όλες εκείνες τις προδιαγραφές για χοντρό παιχνίδι. Είναι στην ευρωζώνη, θεωρείτο «ανεπτυγμένη», και η οικονομία της καθώς και το κράτος της είχε στη πραγματικότητα σαθρές βάσεις.

Σε ποιές χώρες επέδρασε και γιατί;

Σε κάθε χώρα που είχε κάποιο αδύναμο σημείο, εκτύπησε. Στην Ιρλανδία, που αποτελούσε πρότυπο καπιταλιστικής ανάπτυξης- χτύπησε επειδή το τραπεζικό σύστημα που ήταν εκεθιμένο σε τοξικά ομόλογα. Το ίδιο και στην Ισπανία. Στην Ισπανία επίσης, επειδή οι τράπεζες ήταν υπερβολικά ανοιγμένες σε δάνεια ιδιωτών, όπως

και στη Πορτογαλία -αν και λιγότερο. Στη Κύπρο επειδή το υπερδιογκωμένο τραπεζικό της σύστημα ήταν εκεθιμένο στην ελληνική οικονομία εν γένει, και στην Ελλάδα επειδή είχε υπερδιογκωμένο δημόσιο χρέος.

Γιατί ήρθε στην Ελλάδα;

Στην Ελλάδα πέρα από τις δομικές αδυναμίες που είχε η οικονομία της, -μια οικονομία εξαρτημένη και καταναλωτικά προσανατολισμένη, υπήρχε και προβληματική πολιτική διαχείριση, με αποτέλεσμα το δημόσιο έξοδο να υπερβαίνει το έσοδο.

Στην Ελλάδα είχε κακοδιαχείριση. Είναι σωστό;

Ναι. Υπήρχε κακοδιαχείριση. Οι φόροι δεν εισπράττονταν, τα έξοδα του κράτους αυξάνονταν. Η διακυβέρνηση π.χ. Κ. Καραμανλή συνέχισε τις ρουσφετολογικές προσλήψεις, και μείωσε τους φόρους των εταιρειών λίγους μήνες πριν ανακαλυφθεί από τους επόμενους, ότι το κράτος είχε 15% έλλειμμα.

Φταίνε οι Γερμανοί που θέλουν να τα πάρουν όλα;

Δεν αποκλείεται να εσφοθαλιούν ορισμένα κελεπούρια –επιχειρηματικές ευκαιρίες, αλλά στη πραγματικότητα, μάλλον επιδιώκουν να πάρουν πίσω τα δανεικά τους, διασώζοντας από τη μάτην «ευρώπη» και βγάζοντας και λίγα φράγκα από τους τόκους. Πάντως εαν η οικονομία ήταν «νοικοκυρεμένη» δε θα είχαν λόγο...

Άρα, δε φταίνε μεν οι Γερμανοί που υπήρχε κακοδιαχείριση, όμως από την άλλη, τα μνημόνια δεν είναι και το αντιπροσωπευτικότερο της συμπεριφοράς «εταίρου»... Αλήθεια που είναι η αλληλεγγύη που θάπρεπε να επιδείξει η εταιρική σχέση στο πνεύμα της ευρωπαϊκής ένωσης;

Φταίνε οι πολιτικοί; Είναι λαμόγια;

Οι πολιτικοί έχουν σα δουλειά να εξυπηρετούν τα συμφέροντα των δυνατών που τους χρηματοδοτούν, και ταυτόχρονα να κρατούν τη κοινωνία συναινετική στη καταπίεσή της. Οι πολιτικοί δεν είναι απαραίτητο να είναι λαμόγια με την έννοια «να βάλουν το χέρι τους στο μέλι»... Αν και υπάρχουν στοιχεία για κλεψές, λαδώματα, δωροδοκίες, είναι απλοϊκό να κατηγορούμε τους πολιτικούς για λαμογιές αφού το πρόβλημα του δημοσίου χρέους είναι πολύ μεγάλο, και οφείλεται περισσότερο στο θεσμικό τους ρόλο και πολύ λιγότερο σε κλεψές. Η εστίαση στις κλεψές είναι εκ του πονηρού, προκειμένου να ξεχωρίσουν οι «απατεώνες» από τον έντιμους» και να καθαγιάσουν το «καθαρισμένο» πολιτικό σύστημα. Άποπροσανατολίζουν έτσι την ουσία, που δεν είναι άλλη, από το πολιτικό τους ρόλο ως τοιράκια των ελίτ, και διανεμητές πλούτου προς όφελός τους.

Φταίνε οι συνδικαλιστές;

Οι συνδικαλιστές όπως και οι πολιτικοί βοήθησαν στην ικανοποίηση των ψηφοφόρων τους, και με τον αιτηματικό αγώνα τους, στην ουσία ποδηγέτησαν το εργατικό κίνημα. Όπως κάθε γραφειοκρατική εξουσία, έτσι και οι συνδικαλιστές, διεπλάκισαν σε ουκ ολίγες περιπτώσεις διαφθοράς, και ρουσφετία. Κατηγορούνται από τους νεοφιλελεύθερους μάλιστα ως πρωταίτιοι «σοβιετίας» και κρατισμού, που οδήγησαν τη χώρα στη κρίση. Οι φιλελεύθεροι παραβλέπουν βέβαια, ότι οι «κατηγορούμενοι», κινήθηκαν με βάση τις αξίες που οι «κατηγοροί» προσηύσαν, αυτές του ατομικού πλουτισμού και της «κοινωνικού status»...

Φταίνε οι κεφαλαιοκράτες και οι επιχειρηματίες;

Υπάρχει μιά ντόπια ελίτ «οικογενειών» -κατασκευαστών, καναλαρχών, πετρελαιδών, εκδοτών, εφοπλιστών-, που ελέγχει τη τοπική εξουσία, και

Κρίνουμε σκόπιμο στη παρούσα φάση και έχοντας πιά ξεκαθαρίσει την εικόνα κι αποκρυσταλλώσει τα συμπεράσματα μετά από 5 χρόνια επίθεσης του συστήματος εξουσίας απέναντι στη κοινωνία, να απαντήσουμε στα ερωτήματα που εγείρονται έχοντας πλέον έναν πανοπτικό τρόπο αντίληψης της κατάστασης. Είναι σίγουρο ότι το να απαντήσεις συνοπτικά σ’ ένα πολυσύνθετο πρόβλημα, με παγκόσμιες, ευρωπαϊκές, ελληνικές διαστάσεις, είναι δύσκολο. Όμως τα πράγματα δεν είναι τόσο σύνθετα όσο οι «ειδικοί» θέλουν να μας πείσουν. Το πρόβλημα είναι δομικό. Αλλάζει η δομή του. Σίγουρα η κατάσταση που αντιμετωπίζουμε είναι ιστορική, κι αφορά όλο το πλανήτη, αφού όπως έχουμε πεί και παλαιότερα, πρόκειται για μετάλλαξη. Πρόκειται για μετάλλαξη του συστήματος από αστικοδημοκρατικό, σε νεοφεουδαλικό.

πολύ δύσκολα θα επέτρεπε να θιγούν τα συμφέροντά της. Κατά κύριο λόγο φοροαποφύγουν μέσω παράκτιων εταιρειών, και τζιράρουν χρήμα από κρατικές συμφωνίες. Πρόκειται για κρατικοδίαιτη ελίτ -το ιστορικό αντίστοιχο των μεγαλοτσιφλικάδων της τουρκοκρατίας, που λειτουργούν με τις γνωστές πυραμίδες προστασίας των υπαγμένων τους. Τώρα με τη κρίση δέχονται πέσεις, και μπροστά στο κίνδυνο να χάσουν, δεν κολώνουν να προβάλλουν και να χρηματοδοτούν οργανώσεις όπως τη χρυσή αυγή, προκειμένου να πείσουν πολιτικές, πρόσωπα και καταστάσεις.

Η φοροαποφυγή ήταν στην ηθική των επιχειρηματιών κι ελεύθερων επαγγελματιών, και οι λογιστές τους είχαν γίνει εξπέρ στην απόκρυψη από πολύ παλιά. Τα κρατικά έσοδα πάντα βασίζονταν στους μισθωτούς οι οποίοι ακόμη και σήμερα πληρώνουν τη νύφη...

Φταίει το στραβό μας το κεφάλι γιατί είμαστε τεμπέληδες και καλοπερασάκηδες;

Δεν υπάρχει τίποτα κακό στο να επιδιώκει ο κάθε άνθρωπος να εργάζεται το λιγότερο δυνατό και να ευχαριστιέται τη ζωή το περισσότερο δυνατό. Αρκεί να μη το κάνει σε βάρος άλλων. Το αφεντικό στη δουλειά είναι τις περισσότερες φορές ένα τέτοιο παράδειγμα, ή ακόμα και οι εισοδηματίες, κληρονόμοι, ιδιοκτήτες ακινήτων, κ.ά.

Φταίνε οι δημόσιοι υπάλληλοι που είναι τεμπέληδες και διεφθαρμένοι;

Δεν υπάρχει τίποτα κακό στο να επιδιώκει ο κάθε άνθρωπος να εργάζεται το λιγότερο δυνατό και να ευχαριστιέται τη ζωή το περισσότερο δυνατό. Αρκεί να βοηθά το σύνολο. Η διαφθορά στο δημόσιο είναι ανεπτυγμένη και οφείλεται στο πρόσφατα εμφυτευμένο «καπιταλιστικό όνειρο», του νεοέλληνα μικροαστού. Ούτως ή άλλως ζούμε σ’ ένα τόπο ιστορικά βασανισμένο από τη πείνα και τυρρανισμένο από τ’ αποθνήσκοντα. Λίγο η διαφύση, λίγο το lifestyle, μπαίνει εύκολα «το χέρι στο μέλι», όταν έχεις πλάτες κι εξουσία.

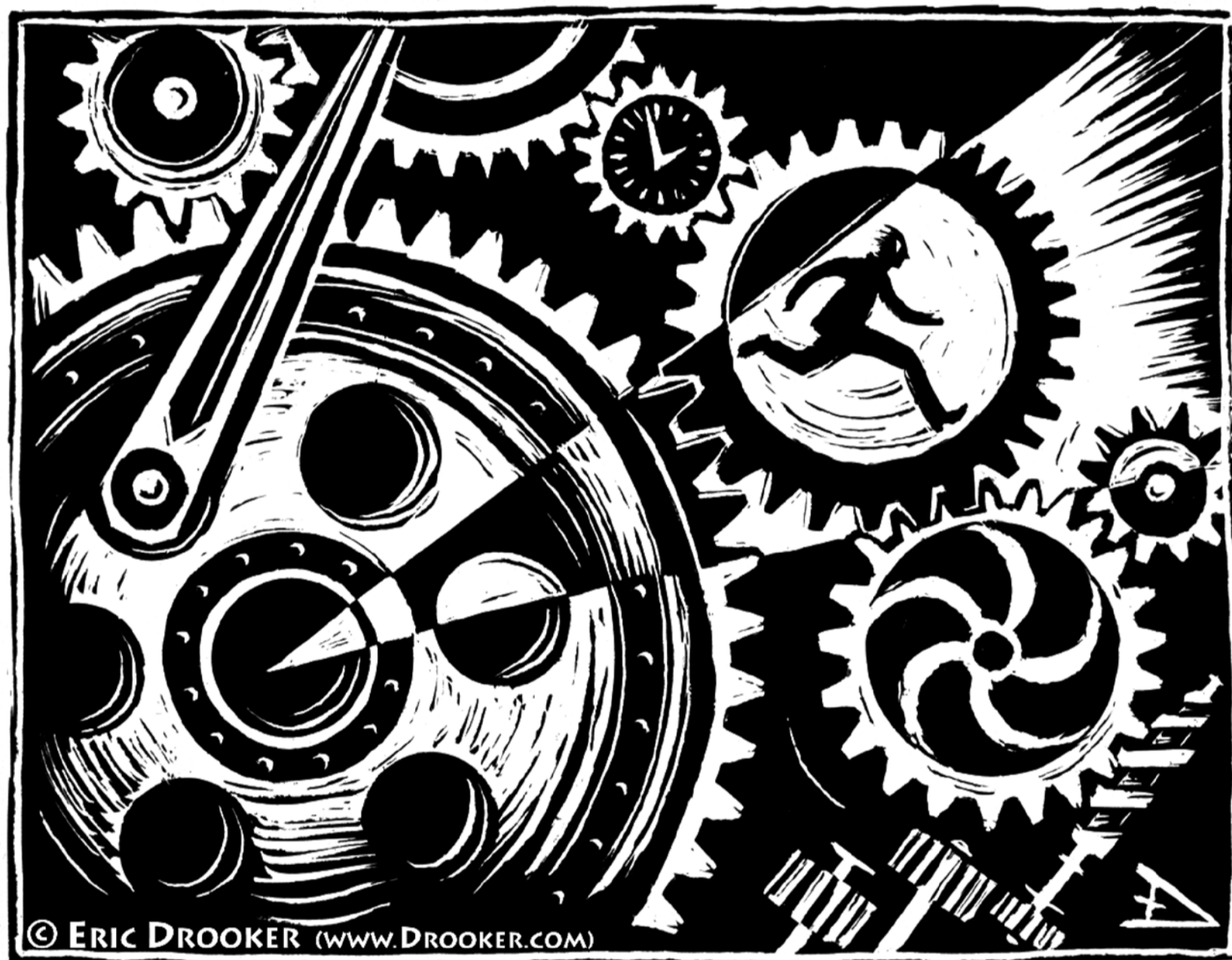
Φταίει το στραβό μας το κεφάλι γιατί καταναλώναμε περισσότερο απ’ όσο παράγουμε; Προβληματικό σκεπτικό.

Πεμπουσία του καπιταλιστικού συστήματος είναι η κατανάλωση. Είναι το κίνητρο, που καθαγιαζόμενο μέσω της διαφύσης παράγουμε όλο και περισσότερο, και να σωρεύουμε στις τσέπες των αφεντικών όλο και περισσότερα. Το εμπόρευμα έχει μπει τόσο στη ζωή μας, που διληπτηριάζει τις σχέσεις μας, και αλλοτριώνει το χαρακτήρα μας. Από την άλλη πάλι, μήπως να παράγουμε περισσότερο απ’ όσο καταναλώνουμε;

Μεγάλες βιομηχανικές παραγωγικές, «ορθολογικά ανεπτυγμένες» χώρες της δύσης, ή ακόμη και της άπω ανατολής, έχουν παραδόσεις εργασιακών σχέσεων –στρατοπέδων εργασίας, που δε γνωρίζω εαν είναι πρότυπα, ευζωίας κι ευτυχίας. Μάλλον τροφοδοτούν τους τζίρους των ψυχοφαρμάκων.

ΘΕΜΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΚΡΙΣΗ

Το σκεπτικό λοιπόν έχει να κάνει με τον εγκλωβισμό, στο δίπολο, -παραγωγικότητα, μισωτή εργασία, καταπίεση, υποκρέωση-, και -κατανάλωση, εκτόνωση, αλλοτρίωση, ψευδοαπόλαυση.

Συμπέρασμα: το ζήτημα είναι δομικό, είναι ηθικό, είναι ψυχολογικό, είναι αξιακό. Τουτέστιν, να απολαμβάνουμε εμείς, αυτά που παράγουμε εμείς. **Φταίει ο καπιταλισμός ή η φάρα μας;**

Η αλήθεια είναι πως όπου επέδραμε ο καπιταλισμός, η κάθε χώρα είχε και τα δικά της προβλήματα, και πουθενά, εκτός από τις χώρες που τον εγέννησαν, δεν υλοποιήθηκε με τον «ορθολογικό» αστικοδημοκρατικό τρόπο της δύσης. Ο βιομηχανικός καπιταλισμός είναι ένα μόρφωμα που γεννήθηκε στη βόρεια Ευρώπη, κάτω από συγκεκριμένες ιστορικές, οικονομικές, θρησκευτικές, κοινωνικές, ακόμα και κλιματολογικές συνθήκες. Αναπτύχθηκε στη Δυτική Ερώπη, επεκτάθηκε στην υπόλοιπη ηπειρωτική ευρώπη, επιβλήθηκε στις αποικίες, ήλθε και στα Βαλκάνια, αλλά και σε όλες τις υπόλοιπες «υποανάπτυκτες» χώρες του κόσμου. Η επιβολή του σε περιοχές με διαφορετικές συνθήκες, όπως τα Βαλκάνια, στη Ρωσία, στη Νότια Ιταλία, στη Νιγηρία, ή τη Κίνα, δημιουργεί λόγω ασυμβατότητας με τις τοπικές παραδόσεις, παρενέργειες -δραματικά εξαμβλώ-

ματα, με οικονομικές συνέπειες, με κοινωνικές επιπτώσεις, με αίμα να κυλάει από την επιβολή του σε αποικίες, με στρατιές σκλάβων, με πολέμους, εμφύλιους και μη όπου επιβάλλεται. Στη κοινωνική οργάνωση μετουσιώνεται σ' ένα εξαμβλωμα -παρωδία. Και είναι λογικό. Πως θα μπορούσε ας πούμε μιά βαριά βιομηχανία να ευδοκιμήσει παραγωγικά σε μιά χώρα με τους διπλάσιους βαθμούς κελσίου, και μηδαμινή πειθαρχική νοοτροπία; Να φταίει ο καπιταλισμός, που βάζει τις φάρες στο δικό του καλαπόδι. Κι όταν βάζεις φάρες στο καλαπόδι, θα θερίσεις μαφίες στη Ρωσία, εμφύλιους στη Νιγηρία, λαμογιά στα Βαλκάνια, καταπίεση στρατοπέδων συγκέντρωσης στη Κίνα... κ.ο.κ. Τι να κάνουμε η παραδοσιακή ιστορική τοπική κουλτούρα παίζει το ρόλο της....

Πως οι ελληνικές κυβερνήσεις αντιμετωπίζουν το πρόβλημα;

Οι ελληνικές κυβερνήσεις ήταν, είναι και θα είναι ανίκανες να έχουν αποτέλεσμα, στο βαθμό που οι άνθρωποι που τις επανδρώνουν, δεν έχουν δουλέψει ποτέ τους κι αδυνατούν να παράγουν αποτελέσματα, και να μπουν στη θέση των υπολοίπων ημών. Αλλά ακόμη κι έτσι να μην είναι, είναι τέτοιο το πλέγμα των συμφερόντων, των εξαρτήσεων διεθνών και μη, διαπλοκών συμφερό-

των που πρέπει να υπηρετηθούν, που είναι αδύνατο να βρεθούν λύσεις προς όφελος της κοινωνίας. Όσο η κοινωνία έχει εναποθέσει τη τύχη της στην εξουσία, τόσο οι «λύσεις» θα είναι σε βάρος της. Έτσι το μόνο που κάνουν οι πολιτικοί, είναι να παίρνουν μέτρα που διευρύνουν τη κρίση, οδηγώντας τη κοινωνία στη χειρότερη προοπτική του εξανδραποδισμού της, έναντι πινακίου φακής για χάρη των αφεντικών και των μεγάλων εθνικών και πολυεθνικών εταιρειών. Την ούνη ισοροπεί μεταξύ των ελίτ ..., κι όπου βγει. Σε αυτές τις περιπτώσεις τη πληρώνουν οι αδύνατοι, δηλαδή η κοινωνία. Άλλωστε όλες οι κυβερνήσεις του κόσμου αδυνατούν -οι πό κανείς επειδή δε το θέλουν- να μπουν στη θέση της κοινωνίας. Γι αυτό όσο πιο γρήγορα η κοινωνία απελευθερωθεί από δαύτους, τόσο πό καλά για όλους μας.

Πότε θα ξαναγίνουμε όπως πριν;

Δε πρόκειται να ξαναγίνουμε όπως πριν. Τουλάχιστον όχι σε ποσοτικό επίπεδο. Η συνταγή που επιλέχθηκε προτάσσει την ανταγωνιστικότητα. Που σημαίνει ότι θα πρέπει τα μεροκάματα να πεσουν σε ...αφρικανικά επίπεδα, ώστε να γίνει η οικονομία ανταγωνιστική σύμφωνα με τα καπιταλιστικά πρότυπα. Εκατομύρια κινέζοι

εργάζονται σε συνθήκες δουλείας, και αυτό είναι το πρότυπο ανταγωνιστικότητας που νομίζω δε θα θέλαμε να ζήσουμε... Άρα δεν είναι μόνο η Ελλάδα, δεν είναι μόνο η ευρώπη, είναι ένα παγκόσμιο ζήτημα. Λέγεται μετάλλαξη του καπιταλισμού σε παγκόσμια νεοφουδερχία.

Πότε θα έρθει η ανάπτυξη;

Ανάπτυξη θα έρθει όταν εσύ φτωχύνεις. Όταν τα μεροκάματα γίνουν «ανταγωνιστικά», όταν το δημόσιο θα περιορισθεί σε ρόλο νυκτοφύλακα-μπάτσου, και τραπεζίτη, όταν δε θα υπάρχει πρόνοια, παιδεία, υγεία, παρά μόνο για τους λίγους έχοντες. Η Γουατεμάλα είναι ένα τέτοιο υπόδειγμα ανάπτυξης. Οι μεγάλες εταιρείες θα αυξάνουν τα κέρδη τους, και τα νοικοκυριά θα φτωχαίνουν, ζώντας μ' ένα πάτο φαί. Όταν ένας βγάζει τρισεκατομύρια, και οι υπόλοιποι λιμοκτονούν, ο μέσος όρος δείχνει την ανάπτυξη μιάς χώρας. Αυτό είναι ανάπτυξη γι αυτούς.

Κι αν ψηφίσουμε αριστερά;

Η αριστερά δεν είναι παρά μιά παραλλαγή της σοσιαλδημοκρατίας. Μπορεί ίσως να «απαλύνει» γιά λίγο τους όρους της εκμετάλλευσης, όμως δε θα πάψει να συντηρεί τους βασικούς κανόνες της λειτουργίας του συστή-

ματος, τη κεφαλαιοκρατική τπυ -κερδοσκοπική του φύση, και τη κρατική κοινωνική καταδυνάστευση.

Πως διαμορφώνεται το τοπίο στο κόσμο;

Από μελέτη της Credit Swiss (μεγάλη ελβετική τράπεζα), το 8,7% του πληθυσμού της γής, κατέχει το 82% του παγκόσμιου πλούτου. Η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, δείχνει μιά προοπτική όπου 2-3 μεγάλες συμμαχίες πολυεθνικών εταιρειών δημιουργούν συμμαχίες, που ανταγωνίζονται η μία την άλλη στη παγκόσμια κατανομή. Θα ελέγχουν την υδρόγειο με ιδιωτικούς στρατούς και αστυνομίες, θα ελέγχουν τη διατροφή με μεταλλαγμένα που θα εμφανίζονται σαν ευλογία μπροστά στο φάσμα της πείνας, θα ελέγχουν το νερό και όλες τις πλουτοπαραγωγικές πηγές. Τα εθνικά κράτη θα είναι ένα μικρό διάλειμμα στην ανθρώπινη ιστορία, οι κοινωνίες θα έχουν χάσει τις παραδόσεις τους, και οι άνθρωποι θα ζουν για να εργάζονται, έχοντας μετατραπεί σε άνοες μαζανθρώπους -εργασιακά υποζύγια.

Τι συμπεράσματα βγαίνουν με βάση τις αξίες μας;

Το συμπέρασμα που βγαίνει είναι ότι θα πρέπει να καταλάβουμε ότι μιά κοινωνία που εστιάζει στο ατομικό κέρδος σαν αξία, θα έχει αυτά τα αποτελέσματα.

Θα πρέπει να αλλάξουμε νοοτροπία. Να καταλάβουμε ότι το παιχνίδι της οικονομίας παίχθηκε από τη πλευρά των κερδοσκόπων που με τη βοήθεια του κράτους κέρδισαν σε βάρος μας. Ο πραγματικός πλούτος παράγεται από τους εργαζόμενους, και μόνο αυτοί έχουν δικαίωμα να τον απολαμβάνουν. Να καταλάβουμε ότι το παιχνίδι είναι στιγμένο, όπως στο καζίνο που η μπάνκα πάντοτε κερδίζει...

Θα πρέπει να καταλάβουμε ότι τα μέσα παραγωγής ανήκουν σε αυτούς που τα δουλεύουν, και το παραγόμενο αποτέλεσμα θα πρέπει να το μοιραζόμαστε ισότιμα μεταξύ μας. Κανείς δεν είναι ανώτερος από το διπλανό του, γιατί όλοι μας ανάλογα με τις ιδιότητες μας έχουμε δυνατότητες και αδυναμίες. Κανείς δεν αξίζει να είναι πιο πλούσιος από τον άλλον, αφού σε αυτόν τον άλλον οφείλει το πλούτο του.

Τι πρέπει να κάνουμε;

Να ξαναβρούμε τον εαυτό μας. να ξαναανακαταστήσουμε με τα παιδιά μας, τα ξαδέφια μας, το γείτονα μας. να φτιάξουμε κοινότητες. Κοινότητες διαιώνισης και κοινότητες αγώνα, χωρίς αρχηγούς. Να απελευθερωθούμε από τα δεσμά του κράτους και του κεφαλαίου. Μέσα από συνελεύσεις ν' αποφασίζουμε για ότι μας αφορά, ισότιμα κι ελεύθερα. Να καταλάβουμε τους κύρους εργασίας και μαζί με όλους να αυτοδιδυθούμε με τα εργοστάσια και γενικότερα τους τόπους και τρόπους παραγωγής.

Να δημιουργήσουμε την ομόσπονδη αυτοδιδυθόμενη κοινωνία των ελεύθερων και ίσων. Να αγωνιστούμε για τη κοινωνική απελευθέρωση.

Από την Συρία στην Αμυγδαλέζα

Ένα ταξίδι ανθρώπινων ψυχών κόντρα στον φασισμό και την καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Γράφουν οι Ναζί στο site τους : «*Πλήθος ασιατών εισβάλλουν, απειλώντας να αλλοιώσουν τον πληθυσμό της Ευρώπης άμεσα.*» (<http://www.xryshaygh.com/>).

Στις 17/09/2013 οι ίδιοι δολοφονούν τον αντιφασίστα Παύλο Φύσσα, γιατί στάθηκε εμπόδιο στην εξάπλωση του δόγμα-τος μίσους που κήρυτταν. Τα προηγούμενα βράδια, καλυμμένοι πίσω από τους ίδιους προστάτες, τα ίδια τάγματα εφόδου, κυνηγούσαν, χτυπούσαν, μαχαίρωναν, έκλεβαν και σκότωναν μετανάστες. Πιστοί στα κηρύγματα των αρχηγών τους για την καθαρότητα και ανωτερότητα της φυλής – αίμα.

Διαβάζω μερικές ειδήσεις:

«Τρία πτώματα μεταναστών εντοπίστηκαν χθες σε τρεις διαφορετικές παραλίες της Χίου» (Πηγή: εφημερίδα *έθνος*, 14/01/2013)
«Τα πτώματα έξι μεταναστών, μεταξύ των οποίων δύο παιδιά, εντοπίστηκαν την Παρασκευή στη Κω. Σύμφωνα με τις πρώτες εκτιμήσεις πρόκειται για Σύρους μετανάστες οι οποίοι επέβαιναν σε βάρκα που βυθίστηκε την Πέμπτη μεταξύ της Κω και της Ψερίμου.» (Πηγή: www.news123.gr, 27/07/2013)

«Νέα τραγωδία με 31 νεκρούς παράνομους μετανάστες σημειώθηκε στις ακτές της Ιταλίας. Η πλειονότητα των ανθρώπων οι οποίοι επέβαιναν σε ένα κανό το οποίο μετέφερε 53 αφρικανούς επίδοξους μετανάστες πνίγηκε όταν το ελαφρύ πλεύσιμο ανατράπηκε ανοικτά της Λιβύης.» (Πηγή: *ιταλικό πρακτορείο ειδήσεων ANSA*, 28/07/2013)

«Τουλάχιστον 24 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους νωρίς σήμερα το πρωί όταν ένα πλοίο φορτωμένο με παράνομους μετανάστες που κατά πάσα πιθανότητα είχε ως τελικό προορισμό την Ελλάδα βυθίστηκε στα ανοιχτά των τουρκικών ακτών. Μεταξύ των 24 νεκρών υπάρχουν και πολλά παιδιά.» (Πηγή: *τουρκικό είδησιογραφικό πρακτορείο Dogan*, Τετάρτη, 31/07/2013)

«Τρεις Πακιστανοί μετανάστες σκοτώθηκαν και τέσσερις άλλοι τραυματίστηκαν, το Σάββατο 27 Ιουλίου, όταν οι ελληνικές Δυνάμεις Ασφαλείας των Συνόρων άνοιξαν πυρ εναντίον τους.» (Πηγή: *OmniaTV*, 03/08/2013)

«Τουλάχιστον 195 μετανάστες που προσπαθούσαν να φτάσουν στη Λαμπεντούζα έχασαν τη ζωή τους όταν το πλοίο στο οποίο επέβαιναν έπασε φωτιά και βυθίστηκε. Νεκροτομείο οι ακτές. Μέχρι στιγμής έχουν διασωθεί 150 άνθρωποι ενώ πάνω από 200 άνθρωποι αγνοούνται. Γυναίκες τα περισσότερα θύματα.» (Πηγή: <http://tvxs.gr>, 03/10/2013)

«Από τον περασμένο Αύγουστο περισσότερα από 100 άτομα -κυρίως Σύροι και Αφγανοί, περιλαμβανομένων εγκύων και παιδιών- έχασαν τη ζωή τους σε αυτή τη θαλάσσια περιοχή.» (Jezgerca Tigani, Αναπληρώτρια Διευθύντρια του Προγράμματος της Διεθνούς Αμνηστίας για την Ευρώπη και την Κεντρική Ασία.)

«Δώδεκα μετανάστες, μεταξύ των οποίων και τέσσερα παιδιά ηλικίας τριών έως έξι ετών, έχουν ανασυρθεί νεκροί από τη θαλάσσια περιοχή Πάλαφος, απέναντι από τη Λευκάδα, όπου εντοπίστηκε αναποδογυρισμένο το σκάφος στο οποίο επέβαιναν.» (Πηγή: <http://tvxs.gr>, 15/11/2013)

Σταπατάω να διαβάζω. Ψάχνω μερικές απαντήσεις.

Πρόσφυγας είναι κάποιος που αναγκάζεται να εγκαταλείψει τη χώρα του λόγω πολέμου ή γενικευμένης βίας, είτε εξαιτίας πολιτικής, εθνικής, φυλετικής και θρησκευτικής διώξης ή επειδή αντίκει σε μια ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα η οποία διώκεται. Για τους λόγους αυτούς δεν μπορεί να επιστρέψει στην πατρίδα του και δικαιούται άσυλο και διεθνή προστασία στη χώρα που καταφεύγει.

Μετανάστες είναι όσοι εγκαταλείπουν τη χώρα τους προσπαθώντας να βρουν εργασία και καλύτερες συνθήκες διαβίωσης. Συχνά υποχρεώνονται να φύγουν λόγω περιβαλλοντικών συνθηκών και απόλυτης φτώχειας. Η διαφορά με τους πρόσφυγες είναι πως οι μετανάστες μπορούν να επιστρέψουν στις πατρίδες τους και δεν κινδυνεύει η ζωή και η σωματική τους ακεραιότητα (αν και είναι μεγάλη συζήτηση κατά πόσο η απόλυτη φτώχεια δεν απειλεί και την ζωή κάποιου).

ΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

Σύμφωνα με τη χαρτογράφηση της *Migreurop* το 2011 στην Ελλάδα λειτουργούσαν 52 κέντρα κράτησης. Ο Μιχάλης Χρυσοχοϊδης πλειοψηφούσε ανακοινώνοντας την κατασκευή 30 νέων κέντρων κράτησης, ενώ ταυτόχρονα έκανε τα αδύνατα δυνατά για να ανοίξει και το πρώτο από αυτά στην Αμυγδαλέζα πριν τις εκλογές δηλώνοντας: «Η Αμυγδαλέζα δείχνει ότι η πολιτική μπορεί να δίνει λύσεις». Ο Νίκος Δένδιας, υπουργός Δημόσιας Τάξης της τωρινής κυβέρνησης, ακολουθώντας την πολιτική των προκατόχων του και τηρώντας τις προεκλογικές υποσχέσεις της Ν.Δ., απέδειξε ότι η Αμυγδαλέζα δίνει λύσεις όχι μόνο στο «πρόβλημα» των μεταναστών αλλά και των τοξικομανών. Στη μέχρι στιγμής θητεία του ο Ν. Δένδιας εξαπέλυσε τον «Ξένο Δία» εναντίον των μεταναστών, την επιχείρηση «Θέτις» εναντίον των τοξικομανών, ενώ έχει ανοίξει 4 νέα κέντρα κράτησης (Κομοτηνή, Ξάνθη, Κόρινθο, Δράμα).

Η Ευρωπαϊκή επίτροπος Σεσίλια Μάλμτρομ έχει επισκεφτεί την Ελλάδα και τα κέντρα κράτησης μεταναστών αρκετές

φορές και έχει χαρακτηρίσει τις συνθήκες κράτησης κακή/απαράδεκτη. Παρόμοια αναφορά έχει γίνει από τον Συνήγορο του Πολίτη «διαθέτουν ελλιπέστατες υποδομές και είναι ακατάλληλοι ακόμη και για ολιγοήμερη κράτηση».

Αλλά για εμάς αρκούν τα λόγια μερικών κρατούμενων που καταγράφηκαν, μετά την πρόσφατη εξέγερση στην Αμυγδαλέζα, το καλοκαίρι του 2013:

«Μετά τις 8.30 το βράδυ, μας ανακοίνωσαν πως θα παραταθεί η κράτησή μας από τους 12 στους 18 μήνες. Ένα παιδί βγήκε από το κοντέινερ ζητώντας νερό. Ο προαυλισμός είχε τελειώσει κι έπρεπε να είναι στο κοντέινερ. Οι αστυνομικοί άρχισαν να τον χτυπούν. Αυτός έπεσε κάτω. Συνέχιζαν να τον κλοτσάνε πεσμένο στο έδαφος. Έμεινε ακίνητος. Νομίζαμε ότι πέθανε. Βγήκαμε όλοι έξω. Όλοι πετάγαμε πέτρες, ότι βρίσκαμε μπροστά μας. Έτσι ξεκίνησε η εξέγερση.»

«Μ' έφεραν πριν από τέσσερις μήνες. Μου κράτησαν το διαβατήριο. Μετά από δύο μήνες έκανα αίτηση «εθελοντικού» επαναπατρισμού. Δεν άντεχα άλλο. Μου απάντησαν ότι απορρίφθηκε επειδή δεν μπορού-

σαν να ταυτοποιήσουν τα στοιχεία μου. Αρνούνται ότι κράτησαν το διαβατήριό μου.»

«Όταν έρχεται κάποιος στο επισκεπτήριο, τον αφήνουν να μας πλησιάσει ένα λεπτό, το πολύ. Μας επιτρέπουν να πάρουμε μόνο τηλεκάρτες, τσιγάρα και χρήματα.»

«Τον Αύγουστο θα γινόταν το δικαστήριο για την προσφυγή μου εναντίον της απόφασης απέλασης. Δεν με πήγαν και δεν μου λένε τι απέγινε...»

«Από τον Ιούνιο, ενάμιση μήνα πριν από την εξέγερση, στην πτέρυγα ήταν κομμένο το ρεύμα.»

«Στην εξέγερση, μας χτυπούσαν όλους ακριβώς. Φάγαμε ξύλο τσάμπα.»

«Μετά την εξέγερση μας χτυπούσαν άσχημα. Μας βρίζουν και μας χτυπούν όταν τελειώνει ο προαυλισμός, όταν βγάζουμε το κεφάλι μας έξω από το παράθυρο του κοντέινερ, όταν έβγαλα το πόδι απ' την πόρτα.»

ΚΛΕΙΝΟΥΝ ΤΟΝ ΑΣΥΡΜΑΤΟ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΑΚΟΥΝ ΤΙΣ ΦΩΝΕΣ

Σύμφωνα με τον *ιταλικό Τύπο*, από το 1994 μέχρι σήμερα στα νότια της Σικελίας έχουν χάσει την ζωή τους 6.200 άνθρωποι, ενώ 4.790 συμπεριλαμβάνονται επίσημα στον κατάλογο των αγνοουμένων.

Ένα απέραντος υγρός τάφος για τα θύματα της φτώχειας και του πολέμου έχει μετατραπεί το πέρασμα στην Ευρώπη, τα τελευταία αρκετά χρόνια. Το όνειρο για μια καλύτερη ζωή «βυθίζεται», και το χέρι της Ευρώπης ούτε «μπορεί» αλλά ούτε και θέλει να απλωθεί σε όσους κινδυνεύουν.

Για του λόγου το αληθές ισχύει το εξής υποκριτικό θεσμικό πλαίσιο: Κανένα καράβι δεν πρόκειται να βοηθήσει ακόμα και στην περίπτωση που λάβει στον ασύρματο τη σχετική έκκληση για βοήθεια, κάτι για το οποίο υποχρεούται να σπεύσει σύμφωνα με τους διεθνείς κανόνες ναυσιπλοΐας.

Ο λόγος είναι ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει εγκρίνει «αυστηρή» οδηγία σύμφωνα με την οποία το πλοίο που θα πάει να βοηθήσει δεν επιτρέπεται μετά να αποβιβάσει τους ναυαγούς μετανάστες, σε κανένα ευρωπαϊκό λιμάνι! Έτσι, το πλοίο είναι αναγκασμένο να ταξιδεύει για εβδομάδες με αποτέλεσμα να καταστρέφεται οικονομικά και ασφαλιστικά. Οι καπετάνιοι λοιπόν και οι πλοιοκτήτες, για να αποφύγουν τη διάσωση κλείνουν τον ασύρματο για να μην ακούν τις εκκλήσεις.

Οι ορισμοί με παγώνουν. Για ανθρώπους δεν μιλάμε;

Χαρέγοντι ανάγκη και το φυσικό δικαίωμα του κάθε πλάσματος να μετακινείται ελεύθερα, για να μπορέσει να ζήσει σε συνθήκες ελευθερίας και ισότητας, αυτομάτως αφαιρείται. Ο όρος μετανάστης, από προσδιοριστικός της κατάστασης του ανθρώπου που μετακινείται για να επιβιώσει, γίνεται ιδιότητα που καθορίζει τις συνθήκες διαβίωσης και τις τύχες των ανθρώπων. Προσδιορισμοί όπως λαθραίος, παράνομος, οικονομικός, πολιτικός, εσωτερικός κ.α., έχουν επιβληθεί για να υπογραμμίζουν περαιτέρω την μετατροπή ελεύθερων ανθρώπων σε αναλώσιμα πόνια στην σκακιέρα του αδιεξόδου καπιταλιστικού κτήνους.

Τι κάνει λοιπόν το σάμο καπιταλιστικό σύστημα για να «αντιμετωπίσει το πρόβλημα»; Δεν χρειάζονται πολλά λόγια, μόνο δύο - τρία παραδείγματα.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΟΥ Κ. ΟΥΑΣΙΜ ΑΜΠΟΥΝΑΧΙΜ

Η οικογένεια του Ουασίμ Αμπουνάχιμ, η μάνα Λαμής και τα δύο παιδιά της, ο 3χρονος Ουντάι και η μόλις 9 μηνών Λαϊλάλ και οι δύο φίλοι τους Τζιχάντ Κελάνι και Μοχάμετ Μπασίς, έφθασαν με φουσκωτό στις 21ης Ιουλίου στη Σάμο από τη Συρία, για να σωθούν από τη φωτιά του εμφυλίου πολέμου.

Επειδή η Λαμής ήταν άρρωστη κι εξαντλημένη επικοινωνούν με τις τουρκικές αρχές και ζητούν βοήθεια. Οι Τούρκοι με τη σειρά τους ειδοποιούν τις ελληνικές αρχές και τους ενημερώνουν. Προκειμένου να τους εντοπίσει το σωστικό σκάφος και να τους προσφέρουν βοήθεια, ο Κελάνι συμφωνεί να ανάψει μία φωτιά στην άκρη του βράχου.

Σε δύο ώρες το σκάφος φθάνει. Τους κάνει νόημα και οι πρόσφυγες σβήνουν τη φωτιά. Το σκάφος απομακρύνεται για να επανέλθει μετά από 20 λεπτά χωρίς όμως κι αυτή τη φορά να τους πλησιάσει. Φεύγει και δεν ξαναρχεται. Τελικά περνούν τη νύχτα τους εκεί, χωρίς νερό και με την κατάσταση της Λαμής να είναι κρίσιμη.

Ο Ουασίμ και ο Μοχάμετ αποφασίζουν να αναζητήσουν βοήθεια. Ο Τζιχάντ μένει μαζί με την άρρωστη μητέρα και τα παιδιά. Μετά από περιπέτειες, οι δύο άνδρες συλλαμβάνονται.

συνέχεια στη σελ. 9

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

• Τα τελευταία χρόνια και παρά τη σφοδρή επίθεση του κεφαλαίου στους εργαζόμενους, αυτοί δεν μπόρεσαν να απαντήσουν. Τι φταίει γι' αυτό;

Τα τελευταία χρόνια αναπτύχθηκαν αγώνες που ανέδειξαν εντυπωσιακά ενδιαφέρουσες δι-αθέσεις από την πλευρά των εργαζομένων. Ξε-κινώντας από την πολύ μεγάλη συμμετοχή των εργαζομένων στις απεργίες και τις απεργιακές διαδηλώσεις της πρώτης περιόδου της κρίσης και της καπιταλιστικής επίθεσης, που καταλήγει σε μία τομή στις 5 Μαΐου του 2010 και φθάνοντας ως τον σημερινό επίμονο αγώνα των διοικητικών υπαλλήλων των πανεπιστημίων, θα βρούμε πολλές περιπτώσεις απεργιών και αγώνων που δόθηκαν και δίνονται, στους ΟΤΑ, στα Μέσα Μαζικής Με-ταφοράς, στους καθηγητές μέσης εκπαίδευσης, τον χώρο της υγείας, στα ΜΜΕ, στη Χαλυβουργία φυσικά, σε μια σειρά επιχειρήσεων που κλείνουν ή δεν πληρώνουν και πολλούς ακόμα. Υπό αυτή την έννοια, είναι κάπως σχηματικό να πούμε ότι οι εργαζόμενοι δεν απάντησαν. Αυτό που ισχύει είναι ότι, έως τώρα, η απάντηση αυτή δεν είναι αποτελεσματική. Ως προς αυτό, είναι προφανές ότι η πορεία που πήρε το εργατικό κίνημα, όχι μόνο αυτά τα τελευταία πέντε χρόνια και θα πρό-σθετα όχι μόνο στην Ελλάδα, έχουν το σημαντι-κότερο μερίδιο της ευθύνης. Ειδικότερα η μορφή του κρατικού συνδικαλισμού που κυριαρχεί στην Ελλάδα, αποδείχθηκε όχι μόνο ανίκανη να ανα-πτύξει νικηφόρους αγώνες και να προωθήσει την εργατική αλληλεγγύη, την ενότητα των αγώνων, την κλιμάκωση και τη ριζοσπαστικοποίησή τους, αλλά επίσης έχει καλλιεργήσει σε μεγάλο βαθμό την πτοπάθεια, τη μοιρολατρία και τη λογική της ανάθεσης μέσα στον ίδιο τον κόσμο της Εργασί-ας.

Θέση μας είναι ότι παράλληλα με την ανάπτυ-ξη των αγώνων, οφείλουμε στους εαυτούς μας μια μακρά και επίπονη προσπάθεια συγκρότησης διαφορετικών οργανωτικών δομών στο εργατικό κίνημα, που θα καταλήξουν στη συγκρότηση μιας νέας συνδικαλιστικής συνομοσπονδίας, οριζόντι-ας οργανωτικά, με πραγματικά ομοσπονδιακή και αλληλέγγυα δομή και αντικαπιταλιστικής πολι-κά, που θα διαχωριστεί πλήρως από τη ΓΣΕΕ.

• Οι εργαζόμενοι, ειδικά οι νεώτερης ηλικίας, θεωρούν τους «συνδικαλιστές» ειδικά και τον συνδικαλισμό γενικώς, αναχρονιστι-κό, ξεπερασμένο, αλλά και «βρώμικο». Ποιος ο λόγος αυτής της αντιμετώπισης και ποια η απάντησή σας σε αυτά;

Θα ήταν πραγματικά ανησυχητικό εάν η κοινω-νία, ο κόσμος της Εργασίας και οι νέοι εργαζό-μενοι έδεικναν εμποτισμένη στον συνδικαλισμό όπως είναι σήμερα. Στην καλύτερη περίπτωση μιλάμε για ημιμακόμενες γραφειοκρατίες που διασφαλίζουν την ήττα και στη χειρότερη για δο-μές ευθέως εξαρτημένες από το Κράτος και το Κεφάλαιο. Ωστόσο, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο συνδικαλισμός στη ρίζα του δεν είναι αυτό. Ο συνδικαλισμός υπήρξε η άμεση, αυθόρμητη και αδιαμεσολάβητη οργάνωση των εργαζομένων απέναντι στην ταξική τους καταπίεση, αρχικά στον χώρο δουλειάς τους και τελικά σε όλο το πεδίο της ταξικής πάλης. Η μορφή αυτή οργά-νωσης διεφθάρη ιστορικά, σε όλον τον κόσμο, από τις αντιλήψεις της σοσιαλδημοκρατίας που θέλησε να μετατρέψει την εργατική τάξη σε κοι-νοβουλευτικό κατοικίδιο, αλλά και τη λενινιστική αντίληψη που θέλει να τον ενσωματώσει σε ένα δικτατορικό πολιτικό σχέδιο τα αποτελέσματα του οποίου βιώθηκαν αρνητικά σε ολόκληρο τον 20ό αιώνα.

Στην Ελλάδα, η κατάσταση είναι ακόμα χει-ρότερη, δεδομένου ότι ο κυρίαρχος συνδικαλι-σμός είναι πλήρως εξαρτημένος από το Κράτος, ουσιαστικά εδώ και περισσότερα από 50 χρόνια. Περιπτώσεις ατομικής διαφθοράς και συμμετο-χής στην εξουσία προφανώς χειροτερεύουν την εικόνα –και δικαίως.

Το ζήτημα είναι η απαξίωση αυτής της μορφής του συνδικαλισμού να μην έχει ως αποτέλεσμα την αδράνεια. Αυτό δεν είναι εύκολο. Πρέπει οι κινήσεις ενός διαφορετικού συνδικαλισμού να οξύνονται και να ενοποιούνται ώστε αργά – αργά να αρχίσουν να συγκροτούν μια διαφορετική προ-οπτική για τον κόσμο της Εργασίας. Μια ματιά σε τέτοιες κινήσεις σήμερα στο εργατικό κίνημα θα μας δείξει ότι δεν έχουμε να κάνουμε με ένα έρημο τοπίο. Έχουμε ανάγκη όμως μεγαλύτερο συντονισμό και ομοσπίποτε μερικές πρώτες νί-κες που θα λειτουργήσουν ως παράδειγμα.

• Απέναντι στον «επίσημο» συνδικαλισμό, αλλά και στον κομματικό τύπο ΠΑΜΕ, ποια είναι η δική σας πρόταση;

Προτείνουμε τη συγκρότηση συνδικαλιστικών δομών σε αντικαπιταλιστική και ελευθεριακή κατεύθυνση, που θα ενοποιούνται στη βάση των

Συνδικαλισμός από “τα κάτω”

Οι αγώνες των εργαζομένων τα τελευταία χρόνια, τα εργασιακά δικαιώματα που συρρικνώνονται, οι αδιέξοδες και αναποτελεσματικές τακτικές της ΓΣΕΕ και του κρατικοδίαιτου συνδικαλισμού, κάνουν επιτακτική την ανάγκη ενός αδέσμευτου συνδικαλισμού «από τα κάτω». Παραθέτουμε τις θέσεις της Αναρχοσυνδικαλιστικής Πρωτοβουλίας Ροσινάντε - μέσα από μια συζήτηση που είχαμε με μέλη της, που φωτίζουν μια τέτοια απόπειρα.

αναγκών και της δράσης των εργαζομένων. Αντι-λαμβάνομαστε το συνδικάτο ως έναν φορέα που την ίδια στιγμή διεξάγει την καθημερινή πάλη σε όλα τα επίπεδα, με στόχο τη βελτίωση των συνθη-κών της ζωής και ταυτόχρονα προετοιμάζει στο εσωτερικό του τη νέα κοινωνία. Αυτό σημαίνει ότι πλάι στον οικονομικό αγώνα, διεξάγει αγώνα για τα δικαιώματα, αγώνα ενάντια σε κάθε κοινωνικό διαχωρισμό, εθνικό, ρατσιστικό, σεξιστικό ή άλλο, ενώ παράλληλα δοκιμάζει στο εσωτερικό του τις δομές της αλληλεγγύης και της πλήρους ισότη-τας.

Υπό αυτούς τους όρους, το επαναστατικό συν-δικάτο είναι και η μόνη άμεση και ωφέλιμη οργά-νωση των εργαζομένων.

• Βλέπουμε ότι τα τελευταία χρόνια σχεδόν όλες οι απεργίες δεν βράκναι παρά ελάχιστη συμπαράσταση και αλληλεγγύη, τόσο από την υπόλοιπη κοινωνία, όσο και από άλλους εργα-σιακούς χώρους. Πως μπορεί να αναστρα-φεί αυτό; Ποιες είναι οι προϋποθέσεις για να υπάρξει μια επιτυχημένη απεργιακή κινητο-ποίηση;

Η απουσία δομών αλληλεγγύης στο εσωτερικό του εργατικού κινήματος υποσκάπτει την έκφρα-ση έμπρακτης συμπαράστασης στους εργατικούς αγώνες, πόσο μάλλον που από την άλλη πλευρά η φασιστική λογική του «κοινωνικού αυτοματισμού» προωθείται κατά κόρον. Η λογική ωστόσο του κοινωνικού κινήματος, σύμφωνα με την οποία κάθε κοινωνική διεκδίκηση στρέφεται ενάντια στην υπόλοιπη κοινωνία και θα τη βρει απέναν-τι, δε μπορεί να έχει κανένα άλλο αποτέλεσμα από μια κοινωνία – σουβλάκι από πτηνόμευς. Άς μην υπερβάλουμε όμως ως προς την επιτυ-χία της πολιτικής του κοινωνικού αυτοματισμού. Το πραγματικό πρόβλημα είναι η αδυναμία που νιώθουν οι εργαζόμενοι να συμμετέχουν αποτε-λεσματικά στους αγώνες που αναπτύσσονται και η οποία τους οδηγεί στην αδράνεια και τη μοιρο-λατρία. Και η απάντηση σε αυτό είναι η οργάνωση της τάξης κατά τρόπο που θα της επιτρέψει να απαντά ενιαία στις επιθέσεις που δέχεται. Άρα, η

υπέρβαση του κρατικού και του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού που κυριαρχεί. Είναι απαραίτητος λοιπόν ο συντονισμός και η ομοσπονδοποίηση των δομών που αναπτύσσονται σε επίπεδο χώρων δουλειάς, γειτονιάς, πόλης, μέσα στις οποίες συνενώνονται εργαζόμενοι και άνεργοι, μετανά-στες και ντόπιοι.

Ειδικά σήμερα, το μέγεθος της επίθεσης κα-θιστά εξαιρετικά δύσκολη κάθε νίκη σε απλό επιχειρησιακό ή κλαδικό επίπεδο. Χρειάζεται η γενίκευση των απαντήσεων, των στόχων και των σχεδιασμών, έξω από τις συστημικές λογικές της συνδιαλλαγής με το Κράτος και το Κεφάλαιο.

• Η απεργία είναι το μοναδικό όπλο στα χέ-ρια των εργαζομένων;

Το όπλο των εργαζομένων είναι ότι στην πραγ-ματικότητα είναι αυτοί που έχουν τον έλεγχο της παραγωγής. Ακόμα και σήμερα, με την επίθεση της κρίσης, είναι τα αφεντικά που εξαρτώνται από εμάς. Αυτό το όπλο αξιοποιείται με διάφο-ρους τρόπους που για να είναι αποτελεσματικό πρέπει να περιλαμβάνουν την άμεση δράση και την αλληλεγγύη. Υπό αυτή τη συνθήκη, η απεργία είναι το σημαντικότερο μέσο των εργαζομένων και η Γενική Απεργία το εργαλείο της νίκης τους. Ωστόσο, ελπίζουμε ότι είναι καθαρός ο διαχω-ρισμός ανάμεσα σε αυτή την προοπτική και τις απεργίες της ήττας που προκηρύσσει από καιρό σε καιρό η ΓΣΕΕ, καλλιεργώντας την απογοήτευ-ση και την αδιαφορία.

• Η κυβέρνηση σύμφωνα με πληροφορίες θα κατεβάσει νόμο που θα κάνει ακόμα δυ-σκολότερη τη κήρυξη απεργιών και γενικότε-ρα τους συνδικαλιστικούς αγώνες. Ποια πρέ-πει να είναι η απάντηση σε αυτό;

Η «νομιμότητα» των απεργιών υπήρξε ιστορικά μια συνδιαλλαγή του Κράτους και του Κεφαλαίου με τον συνδικαλισμό, προκειμένου να τον ενσω-ματώσει. Σε μεγάλο βαθμό μάλιστα, υπήρξε επι-τυχημένη. Οι μεγαλύτερες στιγμές στην ιστορία του εργατικού κινήματος ωστόσο δε βασίστηκαν στη νομιμότητα, αλλά παράγαν δικαίο οι ίδιες. Δεν υποστηρίζουμε ότι βρισκόμαστε σε μια τέ-

τοια ιστορική στιγμή. Το ζητούμενο ωστόσο για το εργατικό κίνημα δεν είναι να παρακαλέσει για τη νομιμοποίηση των μεθόδων του, αλλά να επιβάλει στην κοινωνία τους συσχετισμούς εκείνους που δεν θα επιτρέπουν στο Κράτος και το Κεφάλαιο να πραγματοποιούν τις απειλές και τις επιθυμίες τους.

Τα τελευταία χρόνια, το σύνολο σχεδόν των απεργιακών κινητοποιήσεων κρίθηκε παράνομο από τα δικαστήρια. Πρέπει ωστόσο να αναρωτη-θούμε αν αυτό που εμπόδιζε την κλιμάκωση αυ-τών των αγώνων ήταν οι δικαστικές αποφάσεις ή η απουσία αποφασιστικότητας και δομών ικανών και πρόθυμων να τις υπερβούν.

Δεν θέλουμε να πούμε ότι η ποινικοποίηση των αγώνων και των αγωνιστών δεν είναι μια δυσάρε-στη εξέλιξη στην ταξική πάλη. Εντούτοις, το να βασίζουμε τη νομιμοποίηση των αγώνων στο Κρά-τος είναι μια συνταγή βέβαιης ήττας. Η εργατική τάξη πρέπει να ανακτήσει την αυτοπεποίθησή της στη δυνατότητά της να παράγει δικαίο. Δεν είναι άλλωστε πολύ μακρινές οι εποχές που εργατικοί αγώνες συνέτριψαν δικαστικές αποφάσεις και νίκησαν.

Στη σημερινή περίοδο της οξυμένης καταστο-λής μέσα και έξω από τους χώρους δουλειάς και του πογκρόμ απολύσεων, οφείλουμε επίσης να αναζητήσουμε τρόπους προστασίας των αγωνι-στών. Κάτι που σημαίνει ότι ένα τμήμα της συν-δικαλιστικής δουλειάς οφείλει να γίνεται εκ των πραγμάτων σε συνθήκες παρανομίας και ότι τμή-ματα των δράσεων βασίζονται στην διεπαγγελ-ματική αλληλεγγύη των εργαζομένων.

• Μέσα σε όλη αυτήν την επίθεση του κε-φαλαίου και τις συνεχείς ήττες των εργαζομέ-νων τα τελευταία χρόνια, έχουν σημειωθεί κά-ποιες ρωγμές που μπορούν να αποτελέσουν το ξεκίνημα κάποιας αντιπίθεσης; Μπορείτε να μας δώσετε κάποια παραδείγματα επιτυχη-μένων απεργιακών κινητοποιήσεων;

Αναφέραμε και προηγουμένως ότι στις σημε-ρινές συνθήκες η απάντηση για νίκες σε επίπεδο επιχειρησιακό ή μόνο κλαδικό αγγίζει τα όρια της ουτοπίας. Βρισκόμαστε σε συνθήκες ταξικού πολέμου και όχι κοινωνικής διαπραγμάτευσης. Οι νίκες λοιπόν θα είναι συνολικές ή, κατά πάσα πιθανότητα, δεν θα υπάρξουν. Όλοι μαζί μπορού-με να νικήσουμε. Ένας – ένας, θα χάσουμε όλοι, ο καθένας με τη σειρά του. Με αυτό δεν εννο-ούμε ότι οι κλαδικοί αγώνες είναι μάταιοι, κάθε άλλο. Αυτό που έχει σημασία είναι να αναζητή-σουμε άμεσα τους τρόπους περάσματος από το επιχειρησιακό στο κλαδικό και από το κλαδικό στο γενικό, για να αυξήσουμε τις πιθανότητες να πετύχουμε νίκες. Με κίνδυνο να γίνουμε κουρα-στικοί, θα επαναλάβουμε ότι αυτό είναι κυρίως αντικείμενο μιας διαφορετικής οργάνωσης της εργατικής τάξης, με ελευθεριακές δομές και αντικαπιταλιστική κατεύθυνση.

Σημειώνουμε ότι ακόμα και σήμερα, σε μικρές περιπτώσεις όπου αυτό υπήρξε, επιτεύχθηκαν μικρές, μερικές και παραδειγματικές νίκες. Θα επισημάνουμε για παράδειγμα, την περίπτωση του ΔΟΛ, όπου σε ένα σύνολο 600 απολύσεων που δεν έγινε κατορθωτό να απαντηθούν τα τε-λευταία τρία μόλις χρόνια, μία από όλες έγινε δυνατό να ανακληθεί. Είναι αυτή ενός εργαζό-μενου κούριερ, ακριβώς επειδή το συνδικάτο του λειτουργήσε με αυτόν τον υποδειγματικό τρόπο: άμεση δράση, πραγματική αλληλεγγύη και απου-σία οποιασδήποτε αυταπάτης ότι ανάμεσα στους εργαζόμενους και τα αφεντικά είναι εφικτή κά-ποια διευθέτηση χωρίς μάχη.

Ωστόσο, όσο αυτό το είδος της παρέμβασης δεν αγκαλιάζει μεγάλα κομμάτια της τάξης, σε διεπαγγελματικό και διακλαδικό επίπεδο, οι νί-κες αυτές κινδυνεύουν, εκτός από μικρές, να αποδειχθούν και προσωρινές.

• Πολλοί στον αναρχικό χώρο, θεωρούν το συνδικαλισμό και ειδικότερα τον αναρχο-συνδικαλισμό ξεπερασμένο, αλλά και μερι-κό. Πολλοί αμφισβητούν ακόμα και τη ταξική πάλη. Ο αγώνας των εργαζομένων είναι ταξι-κός ή μπορεί να είναι και κάτι άλλο;

Μπορούμε ξέρετε να αμφισβητήσουμε ακόμα και το ότι η Γη γυρίζει, κανείς δεν το απαγορεύει. Ωστόσο, δείτε τι συμβαίνει τα τελευταία πέντε χρόνια σε ολόκληρο τον κόσμο: το Κεφάλαιο έχει εξαπολύσει μια πελώρια επίθεση ενάντια στην Εργασία. Αυτό συνοδεύεται από μια τρομακτική αναδιανομή του εισοδήματος προς όφελος των οικονομικά ισχυρών, μια τεράστια χειροτέρευ-ση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων που προκαλείται από την εκτόξευση της ανεργίας σε αδιανόητα επίπεδα και τη συμπίεση των μισθών και φυσικά από την έξαρση της κρατικής κατα-στολής και τη συρρίκνωση των δικαιωμάτων. Όλα αυτά είναι ακριβώς δείγματα της ταξικής πάλης

ΙΣΤΟΡΙΑ

—> νημα των Ζηλωτών στην «Ανεξάρτητη Δημοκρατία της Θεσσαλονίκης» και κατ' άλλους στη «Λαϊκή Δημοκρατία της Θεσσαλονίκης» ή στην «Κομμούνια της Θεσσαλονίκης» [17], σύμφωνα με τις πληροφορίες από διάφορες πηγές που αναφέρονται σε αυτό το κεφάλαιο της ιστορίας [18]:

Οι Ζηλωτές συγκέντρωσαν όλες τις εξουσίες στα χέρια τους, προκώρυσαν στη συγκρότηση Επαναστατικής Επιτροπής και σε άμεση αναδιοργάνωση της Δημόσιας Διοίκησης, της Δικαιοσύνης, του στρατού και της εκκλησίας και ταυτόχρονα:

Κατάργησαν την παλιά νομοθεσία και το παλιό νομικό σύστημα και δημιούργησαν νέους διοικητικούς θεσμούς.

Πήραν μέτρα για την πνευματική ελευθερία, την ελευθερία του λόγου και την ανεξιθρησκία.

Κατάργησαν όλα τα προνόμια, το δικαίωμα της ατομικής ιδιοκτησίας και δήμευσαν τις περιουσίες και τον πλούτο των ευγενών.

Καθιέρωσαν την άμεση εκλογή από τον Λαό όλων των αξιωματούχων στα κυβερνητικά αξιώματα, στη Δικαιοσύνη, ακόμα και στα θρησκευτικά αξιώματα.

Δημοτικοποίησαν τον πλούτο της εκκλησίας και των μοναστηριών και διακώρυσαν την εκκλησία από το κράτος.

Καθιέρωσαν καθεστώς ισονομίας και ισοπολιτείας, ώστε όλοι οι πολίτες να είναι ίσοι απέναντι στον νόμο.

Απελευθέρωσαν τους δουλοπάροικους και έδωσαν ίσα δικαιώματα στους ξένους.

Δημιούργησαν ένα πρωτοφανές για τα δεδομένα της εποχής καθεστώς που προέβλεπε την άμεση, διαρκή και ενεργητική λαϊκή συμμετοχή στη διακυβέρνηση της πόλης κατά τα πρότυπα της Αθηναϊκής Δημοκρατίας.

Ανακίρυσαν επίτιμο Πρόεδρο της «Ανεξάρτητης Δημοκρατίας της Θεσσαλονίκης» τον αρχιεπίσκοπο Μακάριο ο οποίος είχε ταχθεί με το μέρος των επαναστατών.

Η Κομμούνια των Ζηλωτών αντιμετώπισε νικηφόρα πολλές επιδρομές των αυτοκρατορικού στρατού που επέδραμε κάθε τόσο, πότε με τη βοήθεια των Σλάβων και πότε με τη βοήθεια των Τούρκων, κατά της Θεσσαλονίκης και άντεξε εννιά ολόκληρα χρόνια, από το 1342 μέχρι το 1350. Επειδή όμως η ανεξάρτητη παρουσία της άλλαζε σταδιακά τις συνειδήσεις των κολλήγων και των άλλων λαϊκών στρωμάτων της αυτοκρατορίας, οι δύο «συμβασιλείς» πια, Καντακουζηνός και Παλαιολόγος, τέθηκαν επικεφαλής μεγάλων δυνάμεων του αυτοκρατορικού στρατού συνεπικουρούμενου από σώμα είκοσι χιλιάδων ανδρών του τουρκικού στρατού και πολέηκαν τη Θεσσαλονίκη. Η άμυνα της Θεσσαλονίκης εξαντλήθηκε μετά από σκληρές μάχες, οπότε οι αυτοκρατορικές δυνάμεις κατάσφαξαν τον πληθυσμό και κατάστρεψαν την πόλη και την ευρύτερη περιοχή της Θεσσαλονίκης.

Είναι γνωστό πως τελικά την ιστορία δεν την γράφουν οι ιστοριογράφοι, αλλά οι νικητές που γράφουν ή σβήνουν τις πηγές και τα γεγονότα, όπως έκαναν ο Καντακουζηνός και ο μεγαλοαιοκτίμωνας Γρηγοράς. Πολλοί προσπαθούν να υποβαθμίσουν ακόμα και να συκοφαντήσουν [19] το μεγάλο αυτό ιστορικό γεγονός και το πολύ σημαντικό, για τότε και για τώρα, κοινωνικό επίτευγμα. Προφανώς γιατί είχε ένα παλλαϊκό χαρακτήρα στον οποίο συμμετείχαν όλα τα λαϊκά στρώματα, ναυτεργάτες, αγρότες βιοτέχνες, έμποροι, διανοούμενοι, ακόμα και τμήματα του κλήρου και του αυτοκρατορικού στρατού, πράγμα που προσδίδει τεράστιο κοινωνικό βάθος στην Κομμούνια των Ζηλωτών, τροφοδότη των απελευθερωτικών οραμάτων της εργαζόμενης ανθρωπότητας για εφτακόσια χρόνια. Από αυτή την οπτική γωνία μπορούμε να πούμε πως η Κομμούνια της Θεσσαλονίκης δεν ηττήθηκε ποτέ.

Ηττήθηκε όμως για μια ακόμα φορά ο αγωνιζόμενος να αναγεννηθεί ελληνισμός, γιατί οι βυζαντινοί αυτοκράτορες και η τάξη των 'ευγενών' μεγαλοαιοκτιμώνων έμαθαν στους Σλάβους και στους Τούρκους τον δρόμο προς την Ελλάδα και τον τρόπο να καταπιίνουν τα εθνικά και κοινωνικά απελευθερωτικά λαϊκά κινήματα και τις προοδευτικές ιδέες. Η μετέπειτα πορεία των πραγμάτων, ως διαμάχη μεταξύ «ενωτικών και ανθενωτικών», μεταξύ της 'Θιάρας και του Σαρκιού', όχι μόνο δεν γλύτωσε τους αυτοκράτορες και

τους ευγενείς από το σπαθί του Μωάμεθ του Πορθητή, αλλά γύρισε και το τιμόνι της ιστορίας σε πορεία κατά του ελληνισμού, αλλά και κατά της αστικής μετεξέλιξης της περιοχής των Βαλκανίων και κατ' επέκταση σε βάρος της Ευρώπης, της ανθρωπότητας και του πολιτισμού της. Οι ανάγκες και οι δυνατότητες της ανθρωπότητας, και κύρια της Ευρώπης, για μια ακόμα φορά αλλάζουν την πορεία της ιστορίας, στρέφοντας τη ρότα προς την Ινδία από τη Δύση για να καταλήξουν στην ανακάλυψη του πλούτου του Νέου Κόσμου, με αποτέλεσμα τη γενοκτονία των αυτόχθονων πληθυσμών και την καταστροφή των πολιτισμών της αμερικανικής ηπείρου.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

[1] Αφιέρωμα στα 670 χρόνια από την ανακήρυξη της Λαϊκής Κομμούνιας της Θεσσαλονίκης.
 [2] Απόσπασμα από το βιβλίο μου, Άμεση Δημοκρατία και Αταξική Κοινωνία. Η μεγάλη πορεία της ανθρωπότητας προς την κοινωνική ισότητα και τον Ουμανισμό, ΝΗΣΙΔΕΣ, Θεσσαλονίκη 2013.
 [3] Τεμεκενίδης Γεώργιος Α., Η Επανάσταση των Ζηλωτών στη Θεσσαλονίκη (1342-1349), Ζήτη, Θεσσαλονίκη 2001, σ. 7 και 14.
 [4] Η φεουδαρχία ασιατικού ή ανατολικού τύπου στηρίζεται στη συνεχή κατάρτηση εδαφών και στη συσσώρευση πλούτου μέσω της λεηλασίας και του κεφαλικού φόρου των υπηκόων, σε αντίθεση με τη φεουδαρχία δυτικού τύπου που στηριζόταν στην αγροτική παραγωγή.
 [5] Τεμεκενίδης Γεώργιος Α., Η Επανάσταση των Ζηλωτών..., ό. π., σ. 14.
 [6] «Οι Ηουχαστές απέρριπταν τις θεωρίες των αρχαίων Ελλήνων φιλοσόφων, κυρίως του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη, σχετικά με τη δημιουργία του κόσμου και θεωρούσαν ως περιττή την μελέτη των έργων τους», βλ. Χατζόπουλος Κωνσταντίνος, Επισκόπηση της Ιστορίας του Νέου ελληνισμού (1204-1821), εκδ. Εταιρείας Αξιοποίησης Περιουσίας Δ.Π.Θ.
 [7] Τους είπαν Ζηλωτές, από την ονομασία των Ζηλωτών των πρωτοχριστιανικών χρόνων που οργάνωσαν επανάσταση εναντίον των Ρωμαίων. Οι Ζηλωτές της Θεσσαλονίκης του 14ου αιώνα, κατά τον Θωμά Μαγίστρου, όπως μας πληροφορεί ο Κορδάτος, ήταν γνωστοί και ως «Φίλοι του Λαού». Βλ. Κορδάτος Γιάννης, Μεγάλη Ιστορία της Ελλάδας, ό. π., τόμ. 8ος, σ. 245-277. Βλ. επίσης Εγκυκλοπαίδεια Δομή, τόμ. 10ος, σ. 60-61 και Εγκυκλοπαίδεια Υδρία, εκδ. Αξιώτηλη, Αθήνα 1987, τόμ. 5ος.
 [8] Είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρον να διαπιστώνει κανείς πως περισσότερα από 1800 χρόνια μετά την αθηναϊκή δημοκρατία, το κράτος του Δήμου, ένας άλλος Δήμος (με την ίδια ακριβώς έννοια και τον ίδιο ακριβώς όρο), αυτός της βυζαντινής Θεσσαλονίκης, επαναλαμβάνει το ίδιο «πείραμα» κάτω από πολύ αντίθετες συνθήκες. Κι επειδή η γλώσσα είναι κώδικας πολιτισμού, τότε αυτή η συνέχεια έχει τη σημασία της, βλ. σχετικά, Κορδάτος Γιάννης, Η Κομμούνια της Θεσσαλονίκης, Συλλογή, Αθήνα 2009, σ. 9 και 11 κ.ε.
 [9] Βλ. Κορδάτος Γιάννης, Μεγάλη Ιστορία, ό. π. και Εγκυκλοπαίδεια Δομή, ό. π.
 [10] Ο Βαρλαάμ (1290-1350) ήταν Έλληνας λόγιος από τη 'Μεγάλη Ελλάδα'. Σπούδασε στη Ρώμη μαθηματικά, φιλοσοφία, αστρονομία και θεολογία.

Διετέλεσε καθηγητής της ελληνικής φιλολογίας και φιλοσοφίας στην Κάτω Ιταλία και υπήρξε δάσκαλος του μεγάλου παλού ουμανιστή ποιητή Πετράρχη. Κλήθηκε στην Κωνσταντινούπολη από τον αυτοκράτορα και έγινε καθηγητής στο εκεί πανεπιστήμιο, όπου ήρθε σε ρήξη με το ιερατείο των «Ηουχαστών» και τον αρχιεπίσκοπο Γρηγόριο Παλαμά. Αργότερα εγκαταστάθηκε στη Θεσσαλονίκη όπου και ίδρυσε δική του σχολή με πολλούς μαθητές. Ήταν ενθουσιώδης υποστηρικτής της αναβίωσης και της διδασκαλίας της πλατωνικής και αριστοτελικής φιλοσοφίας. Θεωρείται πρόδρομος του Ουμανισμού και του Διαφωτισμού. Βλ. Εγκυκλοπαίδεια Δομή, τόμ. 4. Βλ. επίσης, Μεταλληνός Γεώργιος, Ηουχαστές και Ζηλωτές. Πνευματική ακμή και κοινωνική κρίση στον Βυζαντινό 14ο αιώνα. Ελληνισμός Μαχόμενος, εκδ. Τήνος, Αθήνα 1995.
 [11] Σε αντίθεση με κάποιους που γράφουν για «τον οχλοκρατικό χαρακτήρα του κινήματος των Ζηλωτών», βλ. Κωτσιόπουλος Κωνσταντίνος, Το κίνημα των Ζηλωτών στη Θεσσαλονίκη 1342-1349. Ιστορική, θεολογική και κοινωνική διερεύνηση, Διδακτορική Διατριβή στη Θεολογική Σχολή του Α.Π.Θ., Θεσσαλονίκη 1995.
 [12] Μεταλληνός Γεώργιος, Ηουχαστές και Ζηλωτές..., ό. π.
 [13] Ο. π.
 [14] Ο. π.
 [15] Χατζόπουλος Κωνσταντίνος, Επισκόπηση της..., ό. π.
 [16] «Ο Βαρλαάμ και οι οπαδοί του παρουσιάζονται συχνά ως ουμανιστές, πλατωνικοί και νομιναλιστές», Χατζόπουλος Κωνσταντίνος, Επισκόπηση της..., ό. π.
 [17] Κορδάτος Γιάννης, Η Κομμούνια της Θεσσαλονίκης 1342-1349, ό. π., σ. 69 κ.ε. Βλ. επίσης Κορδάτος Γιάννης, Μεγάλη Ιστορία..., ό. π., και Εγκυκλοπαίδεια Υδρία, τόμ. 5ος, σ. 1435-1436.
 [18] Τεμεκενίδης Γεώργιος Α., Η Επανάσταση των Ζηλωτών..., ό. π., σ. 48-50.
 [19] «Ξεδοούμε τα μοναστηριακά χρήματα για να φτιάξουμε τα χαλασμένα σπία των αγροτών και των φτωχών, για να τους στεγάσουμε, για να τους δώσουμε τα μέσα να καλλιεργήσουν τα χωράφια και τα αμπέλια τους και γενικά με τον ίδιο τρόπο να συντηρούμε εκείνους που αγωνίζονται με τα όπλα για να μη γίνουμε όλοι σκλάβοι... Τούτη η Πολιτεία στηρίζεται στην ισότητα και τη δικαιοσύνη και στην ευεβεία... και επιζητεί σύμφωνα με τους νόμους που θεσπίσαμε να κρατάει όσα απόκτησε, καλύτερα και από την Πολιτεία των Πλάτων», απαντούσαν οι Ζηλωτές στους συκοφάντες τους, σύμφωνα με κάποιο χείρογραφο που σώθηκε. Βλ. Κορδάτος Γιάννης, Μεγάλη Ιστορία..., ό. π., σ. 265 και 266.

Συνδικαλισμός από "τα κάτω"

συνέχεια από σελ. 7

σε οξυμένη μορφή. Μόνο που αυτή διεξάγεται κυρίως από την αντίπαλη τάξη, τους καπιταλιστές. Το ερώτημα δεν είναι πώς θα «δραπετεύσουμε» από αυτό το πρόβλημα –δεν είναι άλλωστε δυνατό κάτι τέτοιο- αλλά πώς θα διεξάγουμε τον ταξικό πόλεμο από τη δικιά μας σκοπιά.

Ο αναρχοσυνδικαλισμός είναι μια πρόταση για να διεξαχθεί αυτή η πάλη με ελευθεριακούς όρους, δηλαδή από τη βάση, χωρίς ιεραρχία και με ομοσπονδιακή οργάνωση, σεβόμενη την αυτονομία των διαφορετικών χώρων και με γνώμονα τις ανάγκες και όχι έναν συγκεντρωτικό κορσέ, προερχόμενο από την ιδεολογία είτε από κάποια κεντρική επιτροπή. Σε αυτή τη βάση συσπειρώνει εκατοντάδες χιλιάδες οργανωμένους εργαζόμενους και στην πραγματικότητα συναντιέται στη δράση πολλών οργανωμένων σε όλο τον κόσμο. Δεν αντιλαμβανόμαστε υπό ποιά έννοια είναι «ξεπερασμένος» και από τι. Το ότι οι μορφές της καταπίεσης αλλάζουν δεν αναιρεί το γεγονός ότι η βάση τους είναι οικονομική. Και προφανώς ο αναρχοσυνδικαλισμός δεν εξαντλεί τη δράση του στο οικονομικό πεδίο, όπως συχνά λαθεμένα θεωρείται, εκκινεί από αυτό.

Εδώ θέλουμε να θυμίσουμε ότι ο αναρχισμός ως ρεύμα της νεωτερικότητας είναι μία τάση μέσα στη σοσιαλιστική οικογένεια, η μία από τις δύο τάσεις της πρώτης Εργατικής Διεθνούς, άρα ένα ταξικό κίνημα. Διαφοροποιείται από τον εξουσιαστικό σοσιαλισμό ως προς το ότι αρνείται την ωφελιμότητα οποιουδήποτε «επαναστατικού κράτους», εργατικού ή μεταβατικού, καθώς και ότι προτάσσει την άμεση οργάνωση των εργατών ανά χώρο δουλειάς σε ομοσπονδία, έναντι του πολιτικού κόμματος που είναι ένας εξωτερικός προς την τάξη μηχανισμός. Υπό αυτή την έννοια ο αναρχοσυνδικαλισμός είναι ο αναρχισμός της πράξης. Αλλά ακόμα κι αν αυτή η οπτική τεθεί υπό συζήτηση, δεν μπορούμε να φανταστούμε έναν αναρχισμό που να «αμφισβητεί την ταξική πάλη». Σε αυτή την περίπτωση, για να μη κάνουν οι λέξεις το νόημά τους, παύει να είναι αναρχισμός και γίνεται κάτι άλλο. Μπορούμε να το σεβαστούμε, να το συζητήσουμε, αλλά όχι να το αποκαλέσουμε «αναρχισμό».

Τέλος, δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι η συζήτηση περί τέλους της εργατικής τάξης και των τάξεων εν γένει, ειδικά η συζήτηση περί τέλους των κοινωνικών υποκειμένων ως οργανωμένη συγκρότηση συμφερόντων, είναι μια συζήτηση που πηγάζει από τον φιλελευθερισμό, που από κάθε άποψη βρίσκεται στον αντίποδα του αναρχισμού. Ο αναρχισμός αναγνωρίζει τη δυνατότητα της ελευθερίας του καθενός μόνο μέσα στην ισότητα όλων, άρα στην κατάργηση και όχι στην άρνηση των τάξεων. Ο αναρχοσυνδικαλισμός είναι ως προς αυτό η εκδοχή της οργάνωσης των καταπιεσμένων από τη βάση, δηλαδή στο πεδίο της πιο άμεσης καθημερινής καταπίεσης, χωρίς να μένει μόνο σε αυτή. Επομένως, συναντιόμαστε στη βάση των κοινών μας προβλημάτων.

• Πιστεύετε ότι ο αναρχοσυνδικαλισμός πρέπει να συνδεθεί με κινήματα γειτονιάς, περιβαλλοντικά, αντιφασιστικά κλπ. και αν να πως;

Επαναλαμβάνουμε ότι η αντίληψη ότι ο αναρχοσυνδικαλισμός ασχολείται με οικονομικά ζητήματα ή ζητήματα μέσα στους χώρους δουλειάς μόνο, συνιστά μια παρεξήγηση. Ο αναρχοσυνδικαλισμός αναγνωρίζει την οικονομική καταγωγή της εκμετάλλευσης, η οποία προκύπτει από την αντίθεση του Κεφαλαίου με την Εργασία. Στην κοινωνική σχέση Εργασία ωστόσο, περιλαμβάνεται κάτι πολύ ευρύτερο από τον «εργάτη του εργοστασίου», περιλαμβάνεται το σύνολο των ανθρώπων που υπόκεινται στην κυριαρχία του Κεφαλαίου και το σύνολο της κυριαρχίας αυτής. Σας απαντούμε λοιπόν ότι ο αναρχοσυνδικαλισμός συνδέεται με κάθε μορφή καταπίεσης, εκμετάλλευσης, κοινωνικού διαχωρισμού. Η Αναρχοσυνδικαλιστική Πρωτοβουλία Ροσινάντε άλλωστε συμμετέχει ενεργά σε πρωτοβουλίες σαν αυτές που αναφέρετε και άλλες ακόμα.

Από την Συρία στην Αμυγδαλέζα

συνέχεια από σελ. 6

Ο πατέρας προσπαθεί να εξηγήσει που βρίσκεται η οικογένειά του αλλά οι αστυνομικοί του λένε ότι στην περιοχή μάλιστα φωτιά και τον οδηγούν στο Α.Τ. Σάμου. Όταν τελικά ο πρόσφυγας αφέθηκε ελεύθερος κι έφθασε στην Αθήνα, η αστυνομία του δήλωσε ότι έχει κάνει εξαντλητικές έρευνες για να βρει τη μητέρα και τα παιδιά του. Ο Ουασίμ ξέρει όμως ότι αυτό δεν είναι αλήθεια αφού ο ίδιος και συγγενείς του την Παρασκευή 6 Σεπτεμβρίου βρήκαν τα απανθρακωμένα πτώματα της γυναίκας και των παιδιών του. Κάηκαν μόνον κι αβοήθητοι στο βουνό επειδή το σωστικό σκάφος δεν τους παρέλαβε εγκαίρως. Τέσσερις άνθρωποι, δύο από αυτούς μικρά παιδιά, έχασαν τη ζωή τους γιατί κάποιοι δεν τους πρόσφεραν βοήθεια όταν έπρεπε. Σε συνέντευξη που έδωσε ο κ. Αμπουνάχιμ στα γραφεία της «Εφ. Συν.» ήταν ράκος. Έδειξε φωτογραφίες των παιδιών και της γυναίκας του και βίντεο με τα δύο μικρά να παίζουν αμέριμνα. Στο άκουσμα των φωνών τους ξέσπασε σε λυγμούς.

«Πού να ήξερα»

«Οι Έλληνες είναι καλοί άνθρωποι. Μου φέρθηκαν πολύ καλά. Ζήτησα βοήθεια, μου την έδωσαν. Αλλά η αστυνομία...». Νέοι λυγμοί. «Αφήσαμε τον πόλεμο, θελήσαμε να έρθουμε στην Ευρώπη. Νομίζαμε ότι ερχόμασταν σε πολιτισμένη χώρα. Πού να ήξερα»; αναρωτιέται...

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΕΠΙΠΑΜΕ ΑΡΚΕΤΑ...

Βγάζω μια φωτογραφία που κρατώ στην τσέπη μου. Ένα εικόνισμα. Ένα κοριτσάκι. Ντυμένο και κτενισμένο με τσοπ φροντίδα και αγάπη, που ούτε ο άγριος θάνατος στα παγωμένα νερά του αιγαίου, δεν μπόρεσε να σβήσει από το πρόσωπό του την ελπίδα για μια καλύτερη ζωή, ποιο ελεύθερη, μακριά από τον πόλεμο και τη φτώχεια...

...Μια στιγμή, μια ανάσα, δεν πρέπει να κλάψω - να φοβηθώ, ακούω τον Παύλο να τραγουδά... και μετά ένας όρκος : «να αγωνιστώ με τμήμα και τη δική μου ζωή να μην αλυκτίσουν πάνω στο νεκρό σου σώμα ξανά τα Τέρατα.»

ΧΘΕΣ, ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ. ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ.

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

Το παράδειγμα της ΑΔΥΕ

Με την κατάρευση του όποιου “κοινωνικού κράτους” τα τελευταία χρόνια, η αυτοοργάνωση των ανθρώπων και η παράκαμψη του κράτους μοιάζει και είναι η μοναδική λύση. Η ΑΔΥΕ (Αυτονομη Δομή Υγείας Εξαρχείων), δε παρέχει απλά ένα “μπά-λωμα” στην έλειψη παροχής υγειονομικής περίλθαψης από τη μεριά του κράτους, αλλά προτείνει κάτι πολύ περισσότερο.

Ήταν η οικονομική κρίση η αφορμή για την ΑΔΥΕ;

Παρ’ ότι η οικονομική κρίση στάθηκε αιτία για να γεννηθούν αρ-κετά κοινωνικά εγχειρήματα ποικίλων αποχρώσεων με σκοπό την αντιμετώπιση των πολλών προβλημάτων της καθημερινότητάς μας σε τομείς όπως υγεία, διατροφή, στέγαση, παιδεία, εργασία, για τη δική μας δομή η κρίση στάθηκε πιθανότατα απλώς μία αφορμή. Αυτό ισχύει διότι τα άτομα που αποτελούν τη συνέλευση της Αυτοοργανωμένης Δομής Υγείας Εξαρχείων δεν αντιμετώπιζουν την ανάδυση των κοινωνικών εγχειρημάτων μόνο ως απαντήσεις στα ζητήματα επιβίωσης που τέθηκαν με την κρίση, αλλά και ως επιχειρήσεις άρσης του τρόπου ζωής που υπήρχε στην κοινωνία μας και πριν την κρίση. Γι’ αυτό άλλωστε προτάσσεται η αυτοοργάνωση ως λειτουργία και πολιτική σχέση κατά την αντιμετώπιση όλων των ζητημάτων της ζωής μας, όχι επειδή πλέον οι κρατικές δομές υπο-λειτουργούν ή εξαφανίζονται και αδυνατούν να καλύψουν τα στοι-χειώδη για την επιβίωση, αλλά ως μία θετική πρόταση και σύνολο αρχών συγκρότησης του κοινωνικού ιστού.

Σκοπός είναι να αντικαταστήσετε τις κρατικές δομές υγείας;

Όχι, η ΑΔΥΕ δεν έρχεται να υποκαταστήσει τις δομές υγείας του κράτους που καταργούνται, αλλά αφενός να προσφέρει άμεσα δι-άγνωση σε ζητήματα υγείας των κατοίκων της γειτονιάς των Εξαρ-χείων και όχι μόνο, και αφετέρου, και κυριότερο, να παρουσιάσει μία νέα αντίληψη για την υγεία, πέρα από την αποτυχημένη κατε-στημένη νοοτροπία, καθώς και να προεικονίσει στην πράξη τη δομή της κοινωνίας, στην οποία επιθυμούμε να ζήσουμε. Κυρίαρχες αξί-ες σε αυτή είναι η αλληλεγγύη ως δυναμική συσχέτιση των ατόμων και συγκρότησή τους σε συλλογικότητα, η αυτοοργάνωση, ως δια-δικασία λήψης αποφάσεων και υλοποίησης αυτών από τα ίδια τα άτομα με βάση το τι κρίνουν τα ίδια ως σημαντικό κάθε φορά, και η αντιεραρχία ως αυτονόητη αρχή ατόμων που κάνουν χρήση της κοινής λογικής όταν αντιμετωπίζουν την αυταπόδεικτη απόφαση ότι όλοι γεννιόμαστε ίσοι. Διακρυγμένος στόχος επομένως της ΑΔΥΕ είναι η αμφισβίτηση και κατάρριψη θεωριών και πρακτικών της παλαιάς κοινωνίας που απέχκεται και η πρόταση νέων στάσεων ζωής με βάση τις παραπάνω αξίες.

Πως αντιλαμβάνεστε την Υγεία;

Η υγεία, σωματική και ψυχική, είναι ένας μόνο τομέας στον οποίο η παραπάνω επιδίωξη μπορεί να βρει εφαρμογή και να ανθίσει. Η υγεία δεν είναι καθόλου αφηρημένη έννοια, όπως τουλάχιστον συνηθίζεται να παρουσιάζεται. Δεν είναι μόνο η αποφυγή του πό-νου και η απομάκρυνση του θανάτου, αλλά προσφέρει δυνατότητα απόλαυσης της ζωής και δραστηριοποίηση του ατόμου εντός της κοινωνίας. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν ότι αυτό το αγαθό στο πολιτικό και οικονομικό σύστημα στο οποίο ζούμε όχι μόνο εμπορευματο-ποιήθηκε, όπως άλλωστε όλα τα πολύτιμα για την επιβίωση και τη ευζωία αγαθά, αλλά έγινε και μέσο ελέγχου των πληθυσμών ώστε να παραμένουν πειθίνια όργανα και να εκτελούν τις βασικές ερ-γασίες που επιβάλλει το κυρίαρχο μοντέλο διαβίωσης. Η υγεία λοιπόν έρχεται ως προϋπόθεση όχι για να μπορούν τα άτομα να απολαμβάνουν τις χαρές της ζωής αλλά για να είναι λειτουργικά, να καθίστανται και να παραμένουν εύρωστοι εργαζόμενοι ώστε να παράγουν συνεχώς μέχρι τη γηρατειά τους προς όφελος των μειο-ψηφιών που κατέχουν την πολιτική και οικονομική εξουσία με σκο-πό να επιβάλουν και να αναπαράγουν αυτή την κοινωνικά συνθήκη. Είναι ξεκάθαρο πως η αντίληψη για την υγεία που εγγράφεται στο πολιτιστικό παράδειγμα του δυτικού πολιτικού και οικονομικού φι-λελευθερισμού δημιουργούσε πάντα καιάδες για τα μέλη της κοι-νωνίας που είναι πιο αδύναμα και χρειάζονται την αλληλεγγύη μας, όπως οι ανάπηροι, οι κρονίως πάσχοντες, οι ηλικιωμένοι. Η κρίση και η συνακόλουθη υποβάθμιση της υγείας που στοχεύει κυρίως αυτά τα μέλη της κοινωνίας δεν δημιούργησε αυτά τα προβλήμα-τα, απλώς τα επιδείνωσε καταδεικνύοντάς τα με τον πιο εμφατικό τρόπο. Όποιος δεν πληρούσε τα κριτήρια ώστε να εντάσσεται με αποτελεσματικότητα στην εκάστοτε γραμμή παραγωγής, αποκλει-όταν κοινωνικά και οδηγούνταν στην εξόντωση. Για τον λόγο αυτόν η υγεία αποκτούσε πάντοτε μία μεταφυσική χροιά, δώρο θεού, η ασθένεια θεωρούνταν τιμωρία και ο θάνατος είτε λύτρωση είτε κα-ταδίκη.

Υγεία δηλαδή πέρα από την απλή ιατρική φρο-ντίδα;

Η προϊούσα ιατρικοποίηση της κοινωνίας, όπου όλες οι δυσλειτουργ-ίες ή δυσκολίες που αντιμετωπίζει το ανθρώπινο σώμα, πνεύμα και συναίσθημα αντιμετωπίζονται ως απλά περιστατικά που κρή-ζουν ιατρικής και φαρμακευτικής φροντίδας, αντανακλά αυτή την αντίληψη και αυτή τη σχέση εξουσίας: ο ιατρός είναι πλέον ο σύγχρονος θεός, εντεταλμένος να ορίζει τη ζωή, την ποιότητά της και τον θάνατο, ενώ η κατάχρηση των φαρμάκων ως θεραπευτικών μέσων δεν εξυπηρετεί μόνο τα οικονομικά συμφέροντα εταιριών αλλά επιτείνει τον έλεγχο πάνω στα άτομα, καθώς ομοιογενοποιεί

τις συμπεριφορές, λαμβάνοντας ως δεδομένο ότι δεν υπάρχουν δι-αφορετικοί οργανισμοί, ιδιοσυγκρασίες και προσωπικότητες, αλλά απλώς συγκεκριμένες και παρόμοιες περιπτώσεις. Ο τεχνολογικός πολιτισμός έδωσε βέβαια απαντήσεις σε προβλήματα υγείας που μάστιζαν την ανθρωπότητα, αλλά ταυτόχρονα δημιούργησε νέα τα οποία αδυνατεί να αντιμετωπίσει. Η σύγχρονη ιατρική, σε αρκετά μεγάλο βαθμό αντιμετωπίζει το σύμπτωμα των ασθενειών, είτε με χειρουργικές είτε με φαρμακευτικές επεμβάσεις, αλλά αδυνατεί πολλές φορές να εντοπίσει την αιτία τους. Αυτό άλλωστε συμβαί-νει και με τη σύγχρονη κρίση: οι κεντρικές προσπάθειες των κυ-βερνήσεων και των οικονομικών επιτελείων επικεντρώνονται στην καταπολέμηση των οικονομικών συμπτωμάτων του κρέους, και δεν διανοούνται να σταθμίσουν τις αιτίες της, οι οποίες συνοψίζονται στην παταγώδη και ολοκληρωτικά αποτυχία αυτού του συστήματος να εξασφαλίσει την ευτυχία των ατόμων. Η κοινωνία νοοεί και αρ-νούμαστε πεισματικά να δούμε την αιτία και, αντιθέτως, προτεί-νουμε φάρμακα αποδεδειγμένα ουδεμίας αποτελεσματικότητας: ανάπτυξη, δημοσιονομικά εξυγίανση κ.λπ. Οι βιολογικοί όροι που χρησιμοποιούνται για την περιγραφή της πραγματικότητας είναι εν-δεικτικά τόσο του ρόλου της υγείας στην καθημερινή μας ζωή ως άτομα και συλλογικότητες, όσο και της ιατρικοποίησης όλων των πτυχών της ζωής μας ως μέσου ελέγχου.

Είναι χαρακτηριστική η αύξηση των ψυχικών νόσων ειδικά τα τελευταία χρόνια. Αυτοκτονί-ες, μαζικά κατάθλιψη, άγχος κλπ.

Ναι, χαρακτηριστικό παράδειγμα της αποτυχημένης προσέγγισης της υγείας από το υπάρχον πολιτικό και οικονομικό σύστημα είναι η αντιμετώπιση της ψυχικής νόσου. Ενώ πολλές ψυχικές νόσοι, όπως νευρώσεις, το στρες, το άγχος, η κατάθλιψη, αποτελούν εν πολλοίς ασθένειες του πολιτισμού και έχουν ξεκάθαρα κοινωνικό υπόβαθρο που εδράζεται στον ανταγωνιστικό τρόπο ζωής που έχει επιβληθεί, αποτελούν αντικείμενο πολιτικής διαχείρισης. Όχι μόνο αγνοούνται οι κοινωνικές αιτίες των νόσων αυτών, αλλά επιπλέον εργαλειοποιούνται για τον περαιτέρω διαχωρισμό και έλεγχο των ατόμων: κατάλληλος και μη κατάλληλος, λειτουργικός και μη λει-τουργικός, προβληματικός και κανονικός. Η κατάχρηση στη φαρμα-

Τι είναι η ΑΔΥΕ

Η Αυτοοργανωμένη Δομή Υγείας Εξαρχεί-ων (ΑΔΥΕ) αποτελεί μια προσπάθεια κοινο-τικής πρωτοβάθμιας περίθαλψης, η οποία στηρίζεται ως δομή και στελεχώνεται από γιατρούς, ψυχολόγους, νοσηλευτές, φαρ-μακοποιούς και κατοίκους. Ως κοινωνικό εγχείρημα είναι ανοικτό σε κάθε επιστήμη-να του χώρου της υγείας που θα ήθελε να προσφέρει τις υπηρεσίες του δωρεάν προς την κοινωνία, ανεξαιρέτως για όλους, και αποδέχεται τις οριζόντιες διαδικασίες ως πλαίσιο λειτουργίας.

Από τη μία πλευρά, καθιστούμε σαφές ότι δεν στοχεύουμε να υποκαταστήσουμε το υπάρχον κρατικό σύστημα υγείας που κα-ταρρέει, και από την άλλη δηλώνουμε κατη-γορηματικά ότι δεν προσφέρουμε κανενός τύπου φιλανθρωπία. Θεωρούμε τη σημε-ρινή πολιτική και οικονομική συγκυρία ως κατάσταση έκτακτης ανάγκης, ως πόλεμο ενάντια στην κοινωνία. Γι’ αυτό, στον πό-λεμο αυτό συμμετέχουμε στο πλευρό των αδυνάτων και του αγωνιζόμενου λαού για την κοινωνική χειραφέτηση.
Άξονες Λειτουργίας
Η ΑΔΥΕ έχει χαρακτήρα κινηματικό και αντιθεσμικό, διέπεται από τον αντιεραρχι-κό τρόπο λειτουργίας του, την ισότιμη συμ-μετοχή και τον αμεσοδημοκρατικό τρόπο λήψης αποφάσεων.

Η ΑΔΥΕ δεν συνεργάζεται με κρατικούς φορείς, δημόσια ή ιδιωτικά σώματα ασφα-λείας και ΜΚΟ, ούτε αποτελεί συνιστώσα

κανενός κόμματος. Οι ενέργειές του δεν αποτελούν σε καμία περίπτωση πράξεις φιλανθρωπίας ούτε αστικό ανθρωπισμό (τύπου Ερυθρού Σταυρού) αλλά στοχευ-μένες ενέργειες κοινοτικής άμεσης δράσης ενταγμένες στο κίνημα για την κοινωνική απελευθέρωση. Δεν προσφέρουμε απλώς ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και ψυχο-λογική βοήθεια στους φτωχούς και τους αποκλεισμένους, αλλά προσπαθούμε να συνεργασθούμε μαζί τους για τη χειραφέ-τηση όλων. Βασικός στόχος και πεποίθηση όλων συμμετέχουμε είναι ότι η αλληλεγγύη μας προσφέρεται με βάση την αμοιβαιότη-τα και όχι εγωιστικά, δεδομένου ότι όλοι είμαστε εν δυνάμει, μετανάστες, άστεγοι, άνηργοι, επισφαλώς εργαζόμενοι, χωρίς πρόσβαση σε υγειονομική περίθαλψη. Για τον λόγο αυτό είναι ξεκάθαρη η θέση μας υπέρ των κοινωνικών εγχειρημάτων που έχουν σαν στόχο τη δημιουργία μιας κοινωνίας, όπου όλοι ανεξαιρέτως θα έχουν πρόσβαση στην εργασία, στην υγεία, στη στέγη, στη μάθηση και στον πολιτισμό. Γι’ αυτό πήραμε την απόφαση να συνεργα-σθούμε προς όφελος όλων και να ανακτή-σουμε τη ζωή και την αξιοπρέπεια μας.

Ελάχιστη συμφωνία συμμε-τοχής:

1. Η Αυτοοργανωμένη Δομή Υγείας Εξαρχείων λειτουργεί σύμφωνα με το γενικό πλαίσιο της με στόχο την προαγωγή της υγείας και την προστασία της ζωής και

κοληψία και ο εγκλεισμός για την αντιμετώπιση των ψυχικών νόσων όχι μόνο επιτείνουν την αδρανοποίηση της διαφορετικότητας και της δημιουργικότητας των ατόμων αλλά με αυτό τον τρόπο συμβάλ-λουν στην ολοκληρωτικά κατασευή υπηκόων ανίκανων να αντι-δράσουν ή ακόμη και να σκεφτούν τι είναι ωφέλιμο και τι βλαπτικό για τους ίδιους και το σύνολο.

Κατά τη γνώμη σας, είναι αρκετή η επαναφορά στις προ του Μνημονίου Δομές Υγείας;

Όχι, για τους λόγους αυτούς που αναφέραμε πιο πριν, η ΑΔΥΕ δεν εντάσσεται στο πλαίσιο των εγχειρημάτων που στοχεύουν στην επαναφορά της προ-κρίσης κατάστασης στον χώρο της υγείας ή στη βελτίωση του υπάρχοντος, αλλά επιδιώκει με την παρουσία και τη λειτουργία της την ανατροπή του. Δεν θεωρούμε ότι πρέπει να στοχεύουμε στην καταστολή των συμπτωμάτων των ασθενειών αλλά στην εξάλειψη των αιτιών, οι οποίες είναι σε πολλές περι-πτώσεις κοινωνικές και προκαλούνται από την ετερόνομη δόμηση των πολιτικών σχέσεων, τις εργασιακές συνθήκες, τη φτώχεια και την κυρίαρχη αντίληψη για τη διαχείριση των κοινών αγαθών. Πι-στεύουμε ακράδαντα ότι η αλληλεγγύη και ο συλλογικός τρόπος λήψης αποφάσεων για τη ζωή μας χωρίς ιεραρχίες και θέσφατα θα αποτελέσουν τις κοινωνικές συνθήκες ώστε να ξαναγίνει η υγεία αγαθό όλων και όχι εμπόρευμα και μέσο ελέγχου σωμάτων και συνειδήσεων. Έτσι, χωρίς να υποτιμούμε τη σπουδαιότητα της ειδικευμένης επιστημονικής γνώσης ως κοινό πολιτιστικό απόκτη-μα της ανθρωπότητας, αντιπιθήμασε στην εργαλειοποίησή της για τον έλεγχο και την υποταγή της κοινωνίας και αντιπροτείνουμε την εξάλειψη της αυθεντίας του ιατρού στη σχέση του με τον ασθενή, την πλήρη και εμπειριστατωμένη ενημέρωση των ατόμων γύρω από τα ζητήματα υγείας που τα αφορούν, αλλά και ευρύτερα, ώστε η πρόληψη και η θεραπεία των ασθενειών να γίνει υπόθεση όλων, να είναι αντικείμενο συναπόφασης μεταξύ του ιατρού και του ασθενούς και να μη στηρίζεται στην άγνοια και την προκατάληψη. Αντί της αντιμετώπισης των ασθενών ως περιπτώσεων, όπως ισχύει στις κρατικές και ιδιωτικές δομές υγείας, προτείνουμε την ολιστι-κή αντιμετώπιση των ασθενών ως συνολικών προσωπικοτήτων και ψυχοσωματικών ιδιοσυγκρασιών που χρήζουν ιδιαίτερης και εξα-τομκευμένης ιατρικής και ψυχολογικής φροντίδας. Αντί για τους ποικίλους διαχωρισμούς σε λειτουργικούς και μη πολίτες και ερ-γαζόμενους, και τον κοινωνικό αποκλεισμό που αυτοί επιφέρουν, προτείνουμε την ανάδειξη των προσωπικών ικανοτήτων κάθε άτο-μου και την προσφορά αλληλεγγύης σε ευπαθείς ομάδες, οι οποί-ες θα είναι σε θέση να ανταποδώσουν στην κοινότητα με βάση τις δικές του δεξιότητες και γνώσεις.

Άρα η ΑΔΥΕ είναι ουσιαστικά πέρα από Δομή Υγείας και ένα πολιτικό πρόταγμα.

Ναι, το πολιτικό μας πρόταγμα διαμορφώνει την προσπάθειά μας να λειτουργήσει η ΑΔΥΕ με τις παραπάνω αρχές και αξίες ώστε να καταστήσουμε στο βαθμό που μας αναλογεί την υγεία τρόπο και τόπο εφαρμογής μιας εικόνας από το μέλλον, αυτής μίας απελευ-θερωμένης κοινωνίας.

της αξιοπρέπειας των ανθρώπων.

2. Οι βασικές λειτουργίες της ΑΔΥΕ, είναι η προσφορά πρωτοβάθμιας ιατροφαρ-μακευτικής περίθαλψης, άμεσης βοήθειας (λ.χ. σε περιπτώσεις διαδηλώσεων), ψυχο-λογικής υποστήριξης και η προαγωγή της υγείας όλων, χωρίς καμία διάκριση φυλής, χρώματος, καταγωγής, σεξουαλικής ταυτό-τητας ή θρησκείας. Για τον λόγο αυτό δεν μπορούν να συμμετέχουν άτομα με ρατσι-στικές, εθνικιστικές, ξενοφοβικές, ομοφο-βικές ή φασιστικές ιδέες συμπεριφορές και πρακτικές, ούτε άτομα που συνεργάζονται με κρατικές ή ιδιωτικές δυνάμεις ασφαλεί-ας.

3. Οι αποφάσεις της ΑΔΥΕ λαμβάνονται στη γενική συνέλευσή του αμεσοδημο-κρατικά κατά σειρά με ομοφωνία, σύνθεση απόψεων ή ευρεία πλειοψηφία από τους παρόντες και δεσμεύουν και τους απόντες. Κανένας δεν δικαιούται να εμφανίζεται ότι εκπροσωπεί τη συνέλευση χωρίς προηγου-μενη ανάθεση από αυτήν και για συγκεκρι-μένο σκοπό.

4. Η χρήση του ονόματος της ΑΔΥΕ για ίδια χρήση καθώς και η άσκοπη ανα-παραγωγή-προβολή δεν είναι σύμφωνη με το γενικό πνεύμα της συνέλευσης και απο-φεύγεται.

(Σ.τ.ΑΖ: η ΑΔΥΕ στεγάζεται στο κατειλη-μένο κοινωνικό κέντρο κ.VOX στη πλα-τεία Εξαρχείων, Αραχώβης και Θεμιστο-κλέους γωνία).

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑ....

ΖΗΤΩ Η ΕΠΤΑΕΤΙΑ

35 χρόνια εγκατάλειψης, 7 χρόνια κατάληψης Αντίστασης - Αυτοοργάνωσης - Δημιουργίας

8/12/13 Κυριακή στις 19:00 Προβολή της ταινίας TUNGSTEN (2011), του Γιώργου Γεωργόπουλου. Συζήτηση με τον σκηνοθέτη & τον παραγωγό

15/12/13 Κυριακή στις 18:00 Ανοιχτή συζήτηση για το περιβάλλον με έμφαση στην τροφή και το νερό
Ενδιάμεσα κάθε Κυριακή θα προγραμματιστούν προβολές που θα ανακοινώνονται έξω από την κατάληψη και στην ιστοσελίδα μας.

5/1/14 Κυριακή στις 18:00 Ανοιχτή συζήτηση για τα μέσα πάλης και τις πρακτικές του κινήματος (σωματεία, πορείες, βία, δομές αλληλεγγύης κ.τ.λ)

Κάθε Τρίτη στις 21:00 ακριβώς ανοιχτή πολιτική/ διαχειριστική συνέλευση

Κάθε Κυριακή 12:30-16:00 αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο "Πανκ Πέμπτες" **17:00 - 23:00** Οι ημερομηνίες θα ανακοινώνονται έξω από την κατάληψη και στην ιστοσελίδα μας

Κάθε Κυριακή 13:00-15:00 και Πέμπτη 10:00-12:00 χαριστικό-ανταλλακτικό παζάρι, όπου φέρνουμε ό,τι δεν χρειαζόμαστε και παίρνουμε αντίστοιχα

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Την Πέμπτη 31/10/13 πραγματοποιήθηκε η δίκη για την εισβολή και εκκένωση της κατάληψης Πατησίων 61 και Σκαρραμαγκά στις 9/1/13. Η εκκένωση είχε πραγματοποιηθεί εν μέσω του πρώτου κύκλου καταστολής των καταλήψεων πέρυσι το χειμώνα, που ξεκίνησε με την εκκένωση της Βίλας Αμαλίας, την εισβολή στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι της ΑΣΟΕΕ και της κατάσχεσης των μηχανημάτων εκπομπής του ραδιοσταθμού Ραδιοζώνες Ανατρεπτικής Έκφρασης-98Fm, την εκκένωση της Σκαρραμαγκά και την εισβολή στη Λέλας Καραγιάννη. Κατά τη διάρκεια της αστυνομικής επιχείρησης συνελήφθησαν επτά σύντροφοι και συντρόφισσες, οι οποίοι βρίσκονταν εκείνη την ώρα στην κατάληψη και τους αποδόθηκαν οι κατηγορίες της διατάραξης οικιακής ειρήνης, της σπλοκατοχής, της παράβασης του νόμου περί βεγγαλικών καθώς και της ψευδούς ανωμοτί κατάθεσης (απειθεία) για την άρνησή τους να δώσουν αποτυπώματα και φωτογραφίες στην αστυνομία.

Η συγκεκριμένη δίκη είχε έντονη πολιτική σημασία μιας και ακολούθησε χρονικά το δεύτερο κύμα κρατικής καταστολής των καταλήψεων, που πραγματοποιήθηκε το καλοκαίρι σε διάφορες πόλεις στον ελλαδικό χώρο (Αθήνα, Πάτρα, Γιάννενα, Θεσσαλονίκη, Ηγουμενίτσα) καθώς επίσης αποτέλεσε το πρώτο δικαστήριο, αναφορικά με τις εισβολές και εκκενώσεις κατειλημμένων αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων, που αποτέλεσαν σημαντικό σημείο στην κρατική ατζέντα της τάξης και της ασφάλειας. Το συγκεκριμένο δικαστήριο δεν μπορούσε να μην αποτελέσει ένα πεδίο αντιπαράθεσης ανάμεσα στον αγωνιζόμενο κόσμο της ελευθερίας και τις κρατικές και δικαστικές αρχές. Όλοι οι κατηγορούμενοι απαλλάχθηκαν από όλες τις κατηγορίες.

Ξεκίνησε η δίκη για την υπόθεση του Βελβεντού

Την Παρασκευή 29/11/2013, ξεκίνησε στη δικαστική αίθουσα των φυλακών Κορυδαλλού η δίκη για τη ληστεία στο Βελβεντό Κοζάνης. Με την εισοδο του δικαστηρίου οι κατηγορούμενοι συνέχισαν να συζητούν και να χαιρετούν με τους συγγενείς και φίλους τους και η φρουρά δεν επενέβη για να τους διακόψει. Ο πρόεδρος Α. Ποταμιάνος παρακολούθησε τη σκηνή για κάμποσα λεπτά, χωρίς να ζητήσει να σταματήσει η επικοινωνία των κατηγορουμένων με τους συγγενείς και τους φίλους τους και μετά από λίγο ζήτησε από το συνήγορο υπεράσπισης Σ. Φυτράκη να παρέμβει και να ζητήσει αυτός από τους κατηγορούμενους και τους συγγενείς και φίλους τους να καθίσουν στις θέσεις τους. Ο συνήγορος ζήτησε από τον πρόεδρο να αποσυρθεί το δικαστήριο και να επιστρέψει μετά από είκοσι λεπτά και το αίτημά του εισακούστηκε. Με τη στάση του αυτή, που δεν έχει προηγούμενο σε παρόμοιες δίκες, ο πρόεδρος προφανώς έδειξε ότι θέλει να κυλήσουν ομαλά οι συνεδριάσεις του δικαστηρίου. Πιθανόν να μας προκύψει ένας ακόμη Μ. Μαργαρίτης (ο πρόεδρος στην πρώτη δίκη της 17Ν, ο οποίος, μολοντί διεξήγαγε μια δίκη πολιτικών αντιπάλων του συστήματος, που κατέληξε σε μια προκλητικά κατασταλτική απόφαση, με δεκάδες ποινές ισόβιων, διεξήγαγε παράλληλα τη δίκη ως επικοινωνιακό σόου, μέσω του οποίου επεδίωκε τη δημιουργία κλίματος συναίνεσης). Θα δείξει...

Συνέλευση Κήπου – Λαχανόκηπου Κουβέλου Αμαρουσίου

Το Καλοκαίρι του 2013 μεγαλώσαμε : Βλήτη – Ντομάτες – Παντζάρια – Κρεμμύδια – Μαρούλια – Ήλιους – Σέσκουλα – Φασολάκια – Καλαμπόκια – Κολοκυθάκια – Κολοκύθες – Μπάμιες – Πιπεριές – Μελιτζάνες – Αγγούρια – Πεπόνια – Καρπούζια

Στον χώρο της Κατάληψης Έπαυλης Κουβέλου, λειτουργεί η Συνέλευση Κήπου – Λαχανόκηπου Κουβέλου Αμαρουσίου. Μέσα από την καλλιέργεια και την φροντίδα της Γής, δημιουργείται ένα ζωντανό κοινωνικό περιβάλλον, παράγονται και μοιράζονται, χωρίς κανένα αντίτιμο, αγροτικά προϊόντα από παραδοσιακούς και βιολογικούς σπόρους (<http://epavlikouvelou.squat.gr/kipos/>)

Αναβλήθηκε η δίκη των 42 από την κατάληψη του δημαρχείου Κερατσινίου

Αναβολή για τις 12 Μάρτη 2014 πήρε η δίκη, που ήταν να πραγματοποιηθεί σήμερα 28/11/2013 στα δικαστήρια Πειραιά, των 42 συλληφθέντων συντρόφων και συντροφισσών από την κατάληψη του δημαρχείου Κερατσινίου, λίγες ώρες μετά την αστυνομική εισβολή επικοινωνιακού χαρακτήρα και προληπτικών κατασταλτικών σκοπιμοτήτων στον αυτοοργανωμένο χώρο αλληλεγγύης & ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ στις 5/12/2009.

Η αναβολή δόθηκε από την έδρα του δικαστηρίου λόγω της απουσίας κάποιων μαρτύρων κατηγορίας, ορισμένων μπάτσων διμοιρίας των ΜΑΤ και του πρώην δήμαρχου Κερατσινίου Φώτη Μελά. Το ραντεβού, λοιπόν, για τους διωκόμενους και τους αλληλέγγυους ανανεώνεται για τις 12/3/2014.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΡΚΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤ' ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ ΕΓΚΛΗΜΑ.

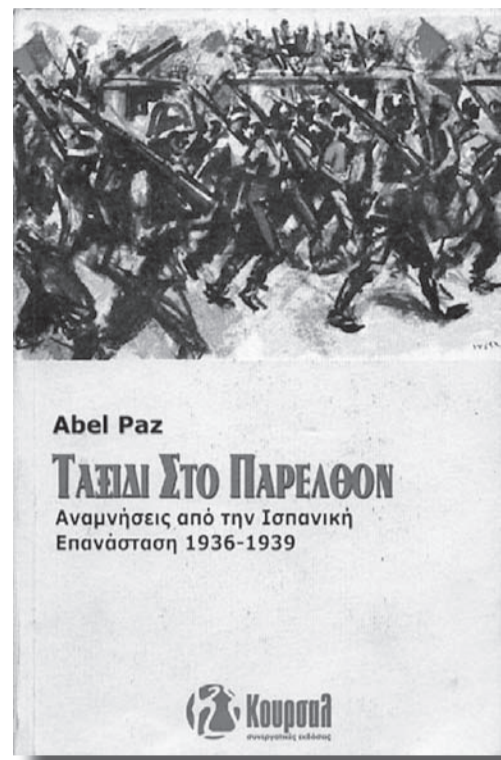
Βιβλιοπαρουσίαση

Abel Paz

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Εκδόσεις Κουρσάλ, ISBN 978-960-80228-0-5, σελ. 398.

Ο Abel Paz (Diego Camacho το πραγματικό του όνομα) γεννήθηκε το 1921 και μέχρι το τέλος της ζωής του παρέμεινε αταλάντευτα αναρχικός καθώς και ένας άνθρωπος γεμάτος πάθος για τη ζωή. Αυτό που καθιστά ιδιαίτερος σημαντικό το βιβλίο του Paz είναι ότι συνδυάζει το πρωτογενές βίωμα ενός που έζησε τη δίνη των γεγονότων (και μάλιστα «από τα κάτω», ως απλός συμμετέχων και όχι ως κάποιος ηγέτης της CNT), με τον αναστοχασμό του ανθρώπου που γράφει για αυτά τα γεγονότα χρόνια μετά (κάθε τόσο ο συγγραφέας επαναλαμβάνει φράσεις του τύπου «βλέποντας τα πράγματα με χρονική απόσταση», «αυτά όμως που περιγράφω τώρα δεν τα αισθανόμασταν έτσι τότε» κλπ.). Το Ταξίδι στο παρελθόν δεν είναι ούτε μαρτυρία που γράφεται ενώ διαδραματίζεται η επανάσταση, αλλά ούτε και η «επιστημονικά ουδέτερη» καταγραφή ενός ιστορικού.

Ο συγγραφέας του βιβλίου, μολοντί τυπικά όχι λόγιος, διαθέτει μια εκπληκτική συγγραφική δεινότητα στο να μεταφέρει με ζωντάνια τα κρίσιμα στοιχεία αυτού που ως έφηβος έζησε κατά τη διάρκεια της Επανάστασης. Εδώ δεν έχουμε τον χώρο να αναφερθούμε εκτενώς σε τέτοιες σκηνές του βιβλίου, αλλά ούτε και χρειάζεται καθώς αυτό μένει να το απολαύσει ο εκάστοτε αναγνώστης, δεν μπορεί ωστόσο να μην μεταφέρει ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα. Ο νεαρός Abel Paz έχοντας πάρει κατά τις πρώτες μέρες της επανάστασης ένα τουφέκι αρνείται πεισματικά να το δώσει όταν του το ζητάνε για να φυλάξει σκοπιά με αυτό κάποιος άλλος σύντροφος. Τότε, ένας αναρχικός μεγαλύτερος σε ηλικία τον πλησιάζει και του λέει: «Άκου, μέχρι τώρα η ατομική ιδιοκτησία έχει γεννήσει πολλές αθλιότητες. Η ατομική ιδιοκτησία, για να διατηρηθεί, έχει πάντα ανάγκη από στρατούς. Αν είσαι τόσο δεμένος με ένα τουφέκι, εκτός του ότι εκφράζεις το ένστικτο της ιδιοκτησίας, κινδυνεύεις και να μετατραπείς σε στρατιώτη. Εμείς δεν αγωνιζόμαστε ούτε για την ατομική ιδιοκτησία, ούτε και για να υπάρχουν στρατιώτες». Και συνεχίζει ο Paz: «Ήμουν μπερδεμένος. Δεν ήξερα τι να πω. Κοίταξα το όπλο και μου φάνηκε αντιπαθητικό, σχεδόν μου προκάλεσε απείθεια. Έδωσα το τουφέκι στον σύντροφο. Αυτός με κοίταξε σιωπηλός. Με κοίταξε τόσο βαθιά που ακόμα και σήμερα θυμάμαι τα σκούρα μάτια του καρφωμένα στα δικά μου. Έφυγαν κι εγώ ξάπλωσα σε ένα στρώμα». Αμέτρητες ανάλογες σκηνές, που περιγράφουν το κλίμα της επανάστασης μεταπλασμένο με όρους παραμυθητικούς/μυθολογικούς υπάρχουν διάσπαρτες στο βιβλίο καθιστώντας το, συν τοις άλλοις, συναρπαστικό ανάγνωσμα, όπως για παράδειγμα η σκηνή στην οποία ο νεαρός Diego είδε ένα ζευγάρι συντρόφων να φιλιούνται και το ανέφερε ενοχλημένος σε έναν άλλον σύντροφο για να λάβει την αφοπλιστική απάντηση: «Για άκου μια στιγμή, δεν καταστρέφουμε τις εκκλησίες ούτε προσπαθούμε να ξεριζώσουμε τον καθολικισμό από τα μυαλά των ανθρώπων για να μετατρέψουμε την αναρχία σε θρησκεία. Ο αναρχισμός είναι η ποίηση της ζωής και ο έρωτας είναι η πιο υψηλή της έκφραση. Τι πιο φυσικό από τα να αγαπούνται, να φιλιούνται και να κάνουν έρωτα ο Ερνέστο και η Πιλάρ; Εσύ δεν είσαι ερωτευμένος;»

Τι το ξεχωριστό έχει όμως η ισπανική επανάσταση, και μάλιστα ιδωμένη από την μεριά των αναρχικών, ώστε να μας ενδιαφέρει σήμερα, στις αρχές του 21ου αιώνα, θα μπορούσε να ρωτήσει κάποιος κακοπροαίρετος.

...αυτό που την διαφοροποιεί ριζικά από τις άλλες επαναστάσεις που γνωρίζουμε ήταν το ιδιαίτερο πνεύμα της που περιγράφεται στην πρώτη κιόλας ενότητα του βιβλίου η οποία επιγράφεται με τον εύγλωττο τίτλο «Η επαναστατική γιορτή». Αλήθεια, ποιοί άλλοι πλιν των αναρχικών θα βίωναν μια επανάσταση ως γιορτή; Χρόνια μετά, σε μια ομιλία του στην Ελλάδα ο Paz συνόψισε με τον καλύτερο τρόπο αυτό το πνεύμα: «Θέλετε να μιλάμε για όλα και για μάχες, για ήρωες και για προδότες. Έτσι δείχνετε ότι δεν έχετε καταλάβει τι ήταν η επανάσταση. Η επανάσταση δεν ήταν ο πόλεμος στην Αραγονία. Υποχρεωθήκαμε να πολεμήσουμε γιατί μας χτυπούσε ο παγκόσμιος καπιταλισμός και ο φασισμός, ενώ η γαλλική εργατική τάξη έκανε διακοπές μετ' αποδοχών. Η επανάσταση ήταν οι άντρες και οι γυναίκες που έκαναν πραγματικότητα την ουτοπία. Ήταν οι δεκαετίες αγώνων. Αν θέλετε να πεθάνετε μπορείτε να το κάνετε οποτεδήποτε, εμένα με ενδιέφερε η ζωή. Θα μπορούσα να σας μιλήσω για τα χρόνια που πέρασα στη φυλακή, για τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που σκοτώθηκαν. Δεν είναι ο θάνατος που με γοητεύει αλλά η ζωή, γι' αυτό μιλάω για την επανάσταση».

links

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΧΩΡΟΙ: Συνέλευση Αμαρουσίου: <http://ansinamar.blogspot.gr> Κατάληψη Έπαυλης Κουβέλου (Μαρούσι): <http://epavlikouvelou.squat.gr/> Κατάληψη κτήματος Παράποπου (Χαλάνδρι): <http://epavlikouvelou.squat.gr/> Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Στρούγκα (Ν. Φιλαδέλφεια): <http://strouga.espivblogs.net/> **ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ:** Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση: <http://athens.es-gr.org/> Αναρχο-συνδικαλιστική Πρωτοβουλία Ροσιάντε: <http://rocinante.gr/> **ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ:** <https://athens.indymedia.org>, <http://eagainst.com/>, <http://risinggalaxy.wordpress.com/>, <http://anzopyrosi.espivblogs.net/>, <http://strouga.espivblogs.net/>, <http://antifavoreia.espivblogs.net/>, <http://antifavoreia.espivblogs.net/>

Στις κοινωνίες της κανονικότητας και τις επερχόμενες εορτές της αγάπης δεν υπάρχει τίποτε το κανονικό!

Κανονικότητα που ίσως αραιά και πού –και αν- διαρρεύσει στα «ψιλά» των δελτίων ειδήσεων είναι η αναγκαστική εργασία ή σεξουαλική εκμετάλλευση, κάποιες δηλαδή από τις μορφές της σύγχρονης δουλείας, που κάτω από τις βρωμερές αλυσίδες της ζουν παγκοσμίως 30 εκατομμύρια άνθρωποι. Επίσης, «ακόμη και σήμερα άνθρωποι γεννιούνται σε καθεστώς κληρονομικής σκλαβιάς. Υπάρχουν θύματα που έχουν απαχθεί ή κρατούνται πριν πωληθούν ή παραμείνουν κρατούμενοι για εκμετάλλευση, είτε δίδουν μέσω «γάμου», απλήρωτης και αναγκαστικής εργασίας, ή ακόμη και παιδιών που εξαναγκάζονται να πολεμήσουν», αναφέρεται στην έκθεση της οργάνωσης Walk Free που δημοσιεύθηκε στο Λονδίνο. Ένα ρεύμα φρίκης που ρέει στην κανονικότητα των σύγχρονων μεγαλουπόλεων όλου του κόσμου κι όχι μόνο στις «υποβαθμισμένες» περιοχές του πλανήτη. Όπου και μόνο ο προηγούμενος ορισμός-παραδοχή υποβάθμισης, ολόκληρων ηπείρων και δια.ανθρώπων, αποδεικνύει τον εκφυλισμό και τη κυδαιότητα του «πολιτισμένου κόσμου», καθώς η καθιερωμένη φράση «κοινωνικές ανισότητες» απλά επικαλύπτει με ένα γλωσσικό κάδι τη κυδαιότητα και τον κοινωνικό σαδισμό.

Κανονικότητα της «φυσικής τάξης των πραγμάτων» για τα σχέδια των κλειδοκράτων αυτού του κόσμου και της απάθειας που μοιολίστηκαν τα κοπάδια τους είναι ότι: «σήμερα να έχουμε τους 3 πλουσιότερους ανθρώπους του κόσμου να έχουν εισόδημα μεγαλύτερο από το ΑΕΠ των 48 λιγότερο ανεπτυγμένων χωρών. 3 πλούσιοι= 48 χώρες! Σε αυτό το σύστημα, από τα 6 δισ. των ανθρώπων τα 5,5 είναι φτωχοί! Και περίπου τα 2,2 δισ., δηλ. το 1/3 του κόσμου να ζει με 1 ευρώ την ημέρα. <http://www.blogger.com/null> Ενώ στον αναπτυγμένο κόσμο πάνω από 100.000.000 ζούνε στο όριο της φτώχειας»

Κανονικότητα είναι ακόμη ότι «στον τρίτο κόσμο 600.000.000 παιδιά είναι στα πρόθυρα του θανάτου. 250.000.000 παιδιά ζούνε σε συνθήκες δουλείας, 15.000.000 παιδιά πεθαίνουν από διάρροια τροφικής δηλητηρίασης, όπου το καπάκι στοιχίζει 1 ευρώ, κάθε 30'' περίπου ένα παιδί να πεθαίνει κάπου στη γη από πείνα και με τα 2/10 των στρατιωτικών δαπανών ή με τον φόρο Tobin -έναν μικρός φόρος στα κεφάλαια που διακανούνται από χώρα σε χώρα- όλα θα είχαν απαλειφθεί.»

Κανονικότητα στη «χώρα της ελευθερίας» και της «θεϊκής συμμαχίας» σε πόλεμο κατά των πάντων είναι πλέον το γεγονός ότι: «από το ξεκίνημα της χρηματοπιστωτικής κρίσης τριάντα εκατομμύρια Αμερικανοί, 13 εκ. νοικοκυριά καλύτερα, εκδιώχθηκαν από τα σπίτια τους – γεγονός που συνεχίζεται ακόμη και σήμερα. Πολλοί από αυτούς είναι είτε απλά άστεγοι, είτε μένουν σε σκηνές, είτε σε υπονόμους, είτε σε «παραγκουπόλεις» που δημιουργούν στην έρημο, είτε σε φθνότερα διαμερίσματα – ενώ 50 εκ. άνθρωποι (το 20% σχεδόν του [πληθυσμού] ζουν από τα κουπόνια διατροφής. Άρκετες από τις αμερικανικές αυτές «φαβέλλες» μοιάζουν με καταυλισμούς προσφύγων – ενώ κάποιες άλλες, κατασκευασμένες στην έρημο, αποκαλούνται «πόλεις-πλάκες». Ονομάζονται έτσι, επειδή χρησιμοποιούνται παλιά αυτοκίνητα και λεωφορεία ως χώροι διαμονής των ανθρώπων - τα οποία πρέπει κανείς να καλύψει με πέτρινες πλάκες, για να μην τα παρασύρει ο δυνατός άνεμος της ερήμου. Χιλιάδες από αυτούς τους ανθρώπους έχουν γίνει πλέον άδατοι για το σύστημα – δεν υπάρχουν και δεν καταγράφονται πουθενά, ενώ κανένας δεν ενδιαφέρεται για το αν ζουν ή πεθαίνουν.»

Κανονικότητα θεωρείται πια, στα «πόδια της πολιτισμένης Ευρώπης» την Ισπανία, το κράτος να στέλνει αστυνομικές δυνάμεις για να διαλύσουν και να συλλάβουν συγκεντρωμένους ανθρώπους έξω από ένα σπίτι, καθώς παρανομούσαν εμποδίζοντας τους υπαλλήλους του να κάνουν τη «νόμιμη δουλειά τους»: δηλαδή έξωση σε μια μπέτρα και τα τρία παιδιά της. Και λίγο πιο ανατολικά στην αποκαλούμενη κοιτίδα του παγκόσμιου πολιτισμού, οι άνθρωποι να μένουν χωρίς ρεύμα, νερό και τροφή γιατί δεν έχουν πια τα διαπορευτήρια του πιο ταπεινωτικού κι ατιμωτικού για την ανθρωπότητα μέσου υποδούλωσης: **χρήματα!** Και η παγωμένη ανάσα του επερχόμενου χειμώνα να φαντάζει για πολλούς συνανθρώπους σαν το στοιχείο επιβίωσης ή θανάτου που αντιμετωπίζουν επιζώντες αεροπορικής τραγωδίας σε κιονισμένη έρημη βουνοπλαγιά. Μόνο που εδώ η τραγωδία διαδραματίζεται στις ερήμους της σύγχρονης μεγαλούπολης που μετατρέπει σταθερά τους ανθρώπους σε παγόβουνα, σε μοναχικά φαντάσματα, σε ξεκαρβαλωμένα αυτόματα - που σημαίνει ρομπότ-, σε τσακάλια και γύπες, σε τροκτικά κι ό,τι άλλο αφαιρεί κι εκφυλίζει τρομακτικά κάθε στοιχείο

ανθρώπινης υπόστασης. Και οι συνειδήσεις μοιάζουν με θολά τοπία ομίχλης, τη στιγμή που τα αφεντικά της παγωμένης ερήμου επιδράμουν ωσαν καλικάντζαροι ασχημονώντας, λεπλιτώντας και απολαμβάνοντας «το γλεντού τους», γιατί οι νοικοκύρηδες έχουν αποδεχτεί σιωπηλά την ερμηποίηση, τους κατακανάδες και καλικαντζάρους και τα τρελαμένα καμώματά τους ως **κανονικότητα**.

Ηκανονικότητα αρέσκειται και στις εορταστικές εκδηλώσεις προς τιμήν της και στη διαιώνισή της «ελέω θεού*» κι ενάντια σε κάθε λογική, με νομιμοποίηση κι «εκ των ουράτων άνω**» αν χρειαστεί και χρύσωμα του πολιτιστικού δηλητηριώδες καπού της στους κάτω. Και παρά τα πρωτοφανή ποτάμια δυστυχίας, ατέλειωτα πεπραγμένα μίσους και διάχυτης διαπληντικής αθλιότητας, εντούτοις ετοιμάζεται να γιορτάσει σύντομα και «το μήνυμα της αγάπης». Αλλά αν η Αγάπη είχε φωλιάσει στις ερήμους της ατέλειωτης φρίκης, τότε δεν θα χρειαζόταν να μνημονεύονται φορείς –άσχετα αν θεωρούνται θεϊκοί ή ανθρώπινοι- του μηνυματός της. Γιατί η Αγάπη μετέχει της ύλης και τη συμφιλιώνει με το πνεύμα, κάνοντας την πραγματικότητα καλύτερη για τους ζωντανούς, χωρίς να απαιτεί τίποτε περισσότερο, χωρίς να αναγνωρίζεται και να εμπειριώνεται με τίτλους ιδιοκτησίας. Και γιατί μια κανονικότητα, φιλική προς την ανθρώπινη φύση, τις ανάγκες της και τη δημιουργική καρά της ύπαρξης, **βιώνεται κανονικά** κι όχι στρεβλά, υποκριτικά, διεστραμμένα και απονεκρωτικά.

Και απ' τη στιγμή που τα δώρα του εορταστικού τραπέζιού – και ειδικά για τα παιδιά που περιμένουν τα εορταστικά δώρα τους ασχέτως αν οι γονείς δεν διαθέτουν τη δυνατότητα πια αυτή, αλλά η «κανονικότητα» το απαιτεί!- είναι για κάποιους παπαλισμένα με χρυσόσκονη πολυτέλειες ή έστω και λιτά, μια και είπαμε πως έτσι το 'χουν οι μέρες της «κανονικότητας». . . Και για στρατιές άλλων τα «δώρα» να είναι το παγωμένο χέρι του θανάτου, η πιο άθλια κι ατιμωτική ένδεια, η πιο ισοπεδωτική απελπισία και μια αποκαρδιωτική ανημπόρια, τίποτε πια δεν επιτρέπεται να θεωρείται ακόμη ως **κανονικό!**

- Κι όποιος ισχυριστεί ότι για όλα τα παραπάνω νούμερα, γεγονότα και δεδομένα δεν φέρει ουδεμία ευθύνη, του αφιερώω κάτι που είχα ακούσει παλιά: «υπάρχουν **δύο ειδών άνθρωποι**: αυτοί που αντιμετωπίζουν τις καταστάσεις,

burn normality
ο άνθρωπος, εκτός αν είναι αθεράπευτα ηλίθιος, έχει μπροστά στα μάτια του και σφηνωμένα στην καθημερινότητά του μια πληθώρα στοιχείων περί μοίρας του, που «μαγειρεύεται» στα καζάνια των αφεντάδων του.

ακόμα και όσες μοιάζουν προς το παρόν μακριά απ'αυτούς και πως δεν τους αγγίζουν κι αφορούν. Κι εκείνοι που κρύβονται για να τις αποφύγουν, αλλά έρχεται κάποια στιγμή που οι καταστάσεις τους ξετριπνώνουν κι αυτούς. Δυστυχώς η πρώτη κατηγορία ανήκει ακόμη σε μια μικρή μειοψηφία, ικανή όμως να επιτρέψει στον κόσμο μας να υπάρχει ακόμη...»-

Και δυστυχώς ούτε η ζωή των ανθρώπων και όχι μόνο των χριστιανών, φυσικά, μια και πριν αναφέρθηκα στα χριστούγεννα και το φορτισμένο συναισθηματικό κλίμα τους- μπορεί να θεωρηθεί ως **κανονικό**. Εκτός αν πει κανείς ότι ο αμνός βιώνει μέσα στην άγνοια της αγέλης του μια μακάρια κανονικότητα, γιατί απλά δεν γνωρίζει τη μοίρα του. Όμως εδώ υπάρχει μια ειδοποιός διαφορά: ο άνθρωπος, εκτός αν είναι αθεράπευτα ηλίθιος, έχει μπροστά στα μάτια του και σφηνωμένα στην καθημερινότητά του μια πληθώρα στοιχείων περί μοίρας του, που «μαγειρεύεται» στα καζάνια των αφεντάδων του. Άραγε και τα σφαγεία των πολέμων υπέρ της αύξησης του πλούτου των ολίγων και της προώθησης των σκοτεινών ατζέντων τους, με παραμύθια περί «υψηλών ιδανικών» για να σφαιραστούν πρόθυμα οι άνθρωποι αμνοί, δεν είναι κι αυτό ένα πολύ καλό στοιχείο; Επίσης οι αμνοί, αν κι έχουν κι αυτοί πάνω από τα κεφάλια τους τσοπάνηδες και γύρω τους μαντρόσκυλα, τουλάχιστον δεν κατασπαράσσουν ο ένας τον άλλο. Και τέλος, η καθημερινότητα μυριάδων ανθρώπων στον κόσμο, που παλεύουν για να επιζήσουν, μονάχα σαν των αμνών μακάρια δεν μπορεί να χαρακτηριστεί. Άρα η κανονικότητα ακόμη και των αμνών είναι, κατά κάποιο τρόπο, πολύ πιο κανονική από όλο αυτό το κοκτέιλ χειραγώγησης, αυταπάτης, υποκρισίας, βαρβαρότητας, εθελουφλίας και καταποντισμού του ανθρώπου!

Ο Ένοικος...

ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑ στην ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ

* «Όσοι είναι υπό ζυγόν δουλείας, ας νομίζουν τους κυρίους αυτών αξίους πάσας τιμής, διά να μη δυσφημηται το όνομα του θεού και η διδασκαλία. Οι δε έχοντες πιστούς κυρίους, ας μη καταφρονούσι αυτούς, διότι είναι αδελφοί, αλλά προθυμότερον ας δουλεύωσι»- Παύλος: Α' Τιμόθ., στ', 1

** πάπας Βενέδικτος 15ος καταγγέλει τα αίτια που κατά τη γνώμη του προκάλεσαν τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, στην εγκύκλιό του {Ad Beatissimi} της 1ης Νοεμβρίου 1914: «Οι φτωχοί δεν πρέπει να καθοδηγούνται από αισθήματα μίσους και να φθονούν τους πλούσιους. Το γεγονός πως οι άνθρωποι είναι απ' τη φύση ίσοι, δε σημαίνει πως πρέπει να έχουν και την ίδια σειρά στην κοινωνία... Οι φτωχοί δεν πρέπει να υποβλέπουν τους πλούσιους ούτε να ξεσηκώνονται εναντίον τους, σαν οι πλούσιοι να είναι κλέφτες»